

Van Abram

אברם

naar Abraham

אברהם

Gods weg met de mens

Van Abram naar Abraham

**Gods weg met de
mens**

Drs. J.G. Hoekstra

Colofon

titel: Van Abram naar Abraham

ondertitel: Gods weg met de mens

deel: 1 *Dit geheimenis is groot*

Auteur: drs. J.G. Hoekstra

Copyright © 2015 Bijbels perspectief

Uitgever ebook: Bijbels perspectief

info@bijbels-perspectief.nl

<http://www.bijbels-perspectief.nl>

ISBN:

NUR:

Opmaak, cover en lay-out: Bijbels
perspectief

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm,
database, website, elektronisch of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande
toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Voor u treft u een bundeling aan van een zevental overdenkingen over de man die wel genoemd wordt 'de vader van alle gelovigen'. We hebben het dan over Abram die, vanuit het moment van zijn roeping door God zelf, uiteindelijk van Hem de naam **Abraham** kreeg.

We treffen Abram op het moment van zijn roeping aan in een volkomen van God vervreemde wereld en een gelijksoortige familiesetting. We volgen hem op weg naar Gods, voor Abram vooralsnog onbekende, bestemming. Het gaan van Abram op Gods roepstem mag betiteld worden als een

geloofsavontuur. Zijn roeping en levensgang is in deze, zoals vanuit de overdenkingen zal blijken, exemplarisch voor iedere christen. Er mag gerust gesteld worden, dat de weg die God met Abram naar Abraham gaat feitelijk staat voor Gods weg met de door Hem geroepen mens. Elk christenleven begint in principe met een geroepen worden, wat een absoluut loslaten van en volkomen breken met het oude leven inhoudt en tot doel heeft, een uit komen bij Gods bestemming: het beloofde land - met alles wat dat inhoudt. Op de tocht achter God aan wordt de betekenis van de naamsverandering van allereerst Abram en Sarai in Abraham en Sarah duidelijk en zal deze van cruciaal belang blijken: Gods adem verandert namelijk onherroepelijk degene die geroepen is.

Elke gekozen titel voor de afzonderlijke

overdenking raakt kort en bondig de kern van die overdenking, terwijl de slottitel Gods doel voor de geroepene in het hier en nu - met het oog op het einddoel - samenvat: Gods volheid voor de mens. Met dit laatste wordt de naamsverandering, van Abram naar Abraham, feitelijk onderstreept. De gang van Abram naar Abraham is een bemoediging, alsook een aanmoediging.

Voorafgaand aan elke overdenking worden de schriftlezingen weergegeven, gevolgd door de tekst. Er is daarbij gebruik gemaakt van de NBGvertaling van 1951. Mag dit ebook voor wie het leest tot zegen zijn. Voor vragen en opmerkingen kunt u terecht bij de schrijver via het in de colofon vermelde e-mailadres.

Emmeloord, april 2015

Overdenking 1

Lezen en tekst:

Lezen: Genesis 11:27-12:7 en
Mattheüs 6:19-24

Tekst: Handelingen 7:2b-4

Genesis 11:27-12:7

En dit zijn de nakomelingen van Terach: Terach verwekte Abram, Nachor en Haran, en Haran verwekte Lot. En Haran stierf bij het leven van zijn vader Terach in zijn

geboorteland, in Ur der Chaldeeën. En Abram en Nachor namen zich vrouwen; de naam van Abrams vrouw was Sarai, en de naam van Nachors vrouw was Milka, de dochter van Haran, de vader van Milka en Jiska. Sarai nu was onvruchtbaar; zij had geen kinderen. En Terach nam zijn zoon Abram en Lot, de zoon van Haran, zijn kleinzoon, en Sarai, zijn schoondochter, de vrouw van zijn zoon Abram; en hij deed hen wegtrekken uit Ur der Chaldeeën om te gaan naar het land Kanaän, en zij

kwamen te Haran en bleven daar. En de dagen van Terach waren tweehonderd vijf jaar, en Terach stierf te Haran. De Here nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. Toen ging Abram,

zoals de Here tot hem gesproken had, en Lot ging met hem; en Abram was vijfenzeventig jaar oud, toen hij uit Haran trok. Abram nu nam zijn vrouw Sarai en Lot, zijns broeders zoon, en al hun have, die zij verworven hadden, en de lieden, die zij in Haran verkregen hadden, en zij trokken uit om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen in het land Kanaän. En Abram trok het land door tot de plek bij Sichem, tot de terebint More; en de Kanaänieten waren toen in het land. Toen

verscheen de Here aan Abram en zeide: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde daar een altaar voor de Here, die hem verschenen was.

Mattheüs 6:19-24

Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of

stelen. Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn. De lamp van het lichaam is het oog. Indien dan uw oog zuiver is, zal geheel uw lichaam verlicht zijn; maar indien uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn. Indien nu wat licht in u is, duisternis is, hoe groot is dan de duisternis! Niemand kan twee heren dienen, want hij zal òf de ene haten en de andere liefhebben, òf zich aan de ene hechten en de andere minachten; gij kunt niet God dienen èn Mammon.

Handelingen 7:2b-4

De God der heerlijkheid is verschenen aan onze vader Abraham, toen hij nog in Mesopotamië was, voordat hij in Haran ging wonen, en Hij zeide tot hem: Verlaat uw land en uw bloedverwanten en kom herwaarts naar het land, dat Ik u wijzen zal. Toen vertrok hij uit het land der Chaldeeën en vestigde zich in Haran. En nadat zijn vader gestorven was, bracht Hij hem vandaar over naar dit land, waar gij nu woont...

Waarheen ga ik?

Als je Jozua 24:2 leest dan krijg je niet bepaald de indruk dat Abram en zijn gezin en de familie waar hij toe behoorde veel heeft verschild met de rest van hun omgeving. Het is God zelf die in dit vers de situatie heel duidelijk en eerlijk schetst: *"Zo zegt de Here, de God van Israël: aan de overzijde der Rivier hebben oudtijds uw vaders gewoon, Terah, de vader van Abraham en de vader van Nahor, en zij hebben andere goden gediend"*.

Kortom: de Abram die wij in de gelezen Bijbelgedeeltes tegenkomen, leefde ver van God! Als we uitgaan van de tekst in Handelingen 7:2b-4 dan was het in Ur der Chaldeeën dat Abram een ontmoeting had en een roeping kreeg van God. Dat hij in Ur woonde toen God verscheen, blijkt ook uit Genesis 15:7 waar God zelf tegen Abram zegt: *"Ik ben de Here, die u uit Ur der Chaldeeën hebt geleid..."*.

Dat moet wat geweest zijn! Het lijkt, als je Genesis 11:27-12:7 leest allemaal heel simpel en logisch, maar als je let op de tekstplaatsen

die ik u heb gegeven, is het dat heus niet geweest. Abram heeft misschien eens vaag wat over God gehoord, hoe het bijvoorbeeld met de mens vanaf de schepping gegaan was, maar ik denk dat zijn interesse voor de zinvraag van het leven toen net zo gering was als voor de doorsnee mens nu.

Ze hadden het goed! Volgens de archeologische vondsten leefde Abram met zijn familie in, wat wij zouden noemen, een hoog ontwikkelde cultuur, al was die net als nu ten diepste zo rot als een mispel. Menselijk gezien stond men toen op een hoge standaard van

ontwikkeling op meer dan één terrein. Er was grote rijkdom, de mens had het behoorlijk gemaakt. Vanuit de hele Babel geschiedenis was voor hem de God - de Schepper - wel uit het gezichtsveld weggeduwd, maar net als nu (er is inderdaad niets nieuws onder de zon!) als de mens de God door de voordeur wegduwt, dan haalt hij gegarandeerd door de achterdeur andere goden binnen. Zo ook bij de familie Terah, wonende in Ur der Chaldeëen. Men vereerde bijvoorbeeld naast sterren de maangod Sin. Ondanks alle weelde meent men vanuit de archeologische

gegevens te kunnen aflezen dat - en ik noem dat met het oog op nu - de tijd waarin Abram leefde, gekenmerkt werd door een pessimistische levenshouding. Dat heb je meestal als de mens zich uitlevert aan en slaaf wordt van andere goden. Goden die als vader de duivel hebben en die het te doen is om de mens stuk te maken.

En tegen deze achtergrond zeg ik nog eens: dat moet toch wat geweest zijn. Wie weet wat Abram deed, waar hij mee bezig was, waarop zijn gedachten gericht waren. Maar één ding weten we: hij

was kind van zijn tijd, verslingerd aan andere goden, geassimileerd met de rest – opgeslokt in de massa en haar bestaan. En daar ineens breekt God in!

Even tussendoor: Wat een God hè! Hij had de mens na Babel net als de toren ten onder kunnen laten gaan. Maar Hij gaat door - toont zijn wezen: LIEFDE. En is dat niet de diepste inhoud van de heerlijkheid van God?

Een mens op weg naar zijn ondergang – vrijwillig gekozen - komt God tegen! Laten we hier goed

beseffen dat Abram in feite geen enkel recht ten opzichte van God kon laten gelden. Maar omdat God dat wel kan ten aanzien van de mens, verschijnt Hij aan Abram. Hij laat Zijn schepping niet kapot lopen.

Het moet een vrij autoritaire ontmoeting zijn geweest. Ik bedoel daarmee, dat God niet in gesprek is gegaan met Abram maar hem alleen aangesproken heeft op een manier zoals God het alleen kan - raak - in de roos. Midden in zijn bestaan verscheen Hij voor hem zó, dat Abram voor God stond (begrijpt u dat?) en het enige wat God zegt, is:

"Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land dat Ik u wijzen zal..."
gekoppeld aan de belofte van zegen.

Dat is een dramatisch ingrijpen geweest! Abram zal naar huis gerend zijn en het verteld hebben: moet je nou eens horen.... En schijnbaar heeft dat geappelleerd aan een restant aan Godsbesef bij vader Terah. Misschien heeft vader Terah toen gezegd: rustig joh, ga er niet direct mee de straat op want ze verklaren je voor gek, maar vertel nog eens wat God zei. Terah had dat kunnen weten vanuit de

geschiedenis van God en mens. U en ik kunnen het weten vanuit de geschiedenis van God en mens. Weet U het? Net als vader Terah weten we het zó goed dat we er ergens niet aan willen. Want als God zich tot de mens richt – of dat nu Abram is, u, jij of ik - dan is wat Hij zegt altijd gefundeerd op: "*Ga uit naar...*".

Waar ga ik heen....?

Als God zegt: "*Ga uit naar...*". Dan weten we dat dat betekent: Breken met... Met alles waaraan je vastzit, waar je aan verslingerd bent, met wat je van God afhoudt! Ga uit

betekent: afzondering - dat is toch het kenmerk van het christenleven? Is het dat voor u? Voor jou? Voor mij?

Vader Terah is geschrokken toen hij hoorde wat hij kon weten: "*[g]a uit uw land, uit uw maagschap....uit uws vaders huis*". Zeker dit laatste moet voor hem schokkend zijn geweest! 'Goed joh, als je dan God wilt dienen oké, maar doe het rustig aan, overdrijf het niet. 't Is waar, het klopt niet zoals we nu leven. We zijn te zeer vergroeid met de wereld, misschien wel door de familie. We gaan! Ik ook en je neef en je vrouw – weg uit Ur der Chaldeeën'. En

Terah deed hen wegtrekken uit Ur der Chaldeeën. Abram, die van zijn familie heeft gehouden - dat is toch natuurlijk - zal wellicht in de wolken zijn geweest over het feit dat zijn vader het zag, het geloofde, mee wilde. Wat zou je als zielzorger zeggen in zo'n situatie, want nou heel reëel: was Abram gehoorzaam? Nee! Wie vader of moeder liefheeft boven Mij.... Laat me eerst.... Nee! De praktijk van het geestelijk leven wijst uit dat diegenen die je het naast staan je in je geestelijke ontwikkeling kunnen tegenhouden. Viel niet Adam door Eva? Maar Adam was verantwoordelijk! Zó ook

Abram. God had hem geroepen!
God half ongehoorzaam zijn, is
helemaal ongehoorzaam zijn!

Ik zeg u, en uw weet dat vast zelf
wel, er is moed voor nodig
(geloofsmoed) om helemaal te
breken! Schepen achter je te
verbranden; maar alleen zó zul je
God werkelijk kunnen ontmoeten!

Het was moedig van vader Terah om
uit het samenlevingsverband van
toen los te breken. Je zette dan als
het ware je hele bestaan op het
spel. Aan het zwerven gaan toen
betekende eigenlijk zoveel als kiezen

voor de dood. Je miste alle bescherming – en daar gingen ze. En toen kwam het gevolg van Abram's niet totale gehoorzamen....: 'Zeg Abram, nou zijn we weg uit Ur, we hebben gebroken, maar we hebben toch ook ons verstand gekregen om te gebruiken, we mogen toch ons leven niet wagen. We hebben toch in feite al gedaan wat God zei – weg uit Ur – uit de veilige omgeving'. En misschien is Terah wel op het sentiment gaan spelen: 'ik ben oud, laten we hier halt houden in Haran'. *"En zij kwamen op weg naar Kanaän te Haran en bleven daar..."* (dat is je

eigen weg kiezen).

Waarheen ga ik?

Wat is radicaal breken moeilijk. Kiezen voor de dood – opgaan in is veel gemakkelijker. Een beetje meegaan met de algemeen geldende mening. Net als Terah, het woord aanpassen aan de tijd en de situatie. Je moet het niet al te letterlijk nemen. Wees nou eerlijk, wat voor aantrekkelijks zit er in het alles verlaten wat aangenaam is en te vertrekken zonder te weten waar je terecht komt. Leven in een tent met uiteindelijk zo'n zwart wit woord!

Haran! Het is toch Ur niet? O nee? Het blijkt dat Haran ondermeer wat het eren van goden betreft niet verschilt van Ur, De mentaliteit is dezelfde. Met andere woorden, Abram was geestelijk gezien nog even ver. Abram ging in op het zo logisch schijnende compromis. En God?

God zwijgt! Hij heeft geduld. En dat geduld moeten we nooit, ook vandaag aan de dag niet uitleggen als: 'God gaat voorlopig akkoord met... Hij is toch een God van liefde?'

Ja, daarom juist zwijgt Hij. Hij dwingt

niet, maar roept opnieuw. Wanneer? Als we er voor open zijn. Hoe hard kan dat zijn. Want Abram schijnt pas open te zijn als zijn vader gestorven is - 'en Terah stierf te Haran'. De Here nu zeide tot Abram... Wat hard ook voor vader Terah, vriendschap met de wereld is vijandschap tegen God. De slaaf van de goden sterft.

En als God nu voor de tweede keer, net zo radicaal als de eerste keer - wat bewijst dat God van Zijn Woord niets afdoet - als God nu voor de tweede keer spreekt, de mens Abram ontmoet met: Ga uit! Dan gaat Abram. Alleen, er is een

meeloper - Lot. Abram had het hem duidelijk moeten zeggen, maar hij doet het niet en later in de geschiedenis wreekt zich dat, terwijl dan tegelijk bewezen wordt dat meelopers (zij die net echt kiezen) afvallen!

Daar gaat Abram God achterna en komt, na uiteindelijk een nodeloze maar voor ons leerzame vertraging, in Kanaän waarover hij eigenlijk nog niets weet. God heeft er nog niets concreets van gezegd. In dat Kanaän wordt Abram door de toenmalige bewoners van een etiket voorzien. Hij wordt een Chabiru

genoemd, een titel die minachtend bedoeld is maar door God in de Bijbel als eretitel gezien wordt. Charibu - Hebreëër, wat letterlijk betekent iemand van de overkant, zonder burgerrecht hier. Voelt u het? Dat klopte toch vanuit Gods roeping gezien? Niet van de wereld, maar er toch in, terwijl inderdaad elders het burgerrecht te vinden is – aan de overkant – aan de kant van God. Alleen zo kan Gods zegenbelofte effectief worden. Een zegenbelofte niet inhoudend succes, maar een gezonden zijn voor de ander, om het heil te verspreiden. Het diepste doel van God ten opzichte van de mens:

HEIL. *"Toen ging Abram, zoals de Here tot Hem gesproken had..."*.

En hoewel hij dan nu in Kanaän is, is God nog niet met hem klaar. De inhoud van Gods spreken is nog niet totaal gerealiseerd. En volgt nog het één en ander. Maar hij is op weg.... Op de roepstem van God.

Voor nu kijken we van hieruit naar het thema 'Waarheen ga ik?' Persoonlijk hè. Het gaat om u, om jou, om mij. Is God al in je bestaan binnengekomen? Ik wil dit vooral aan de jongeren vragen. Ben jij al voor Hem komen te staan en wat hoorde

je? Ga uit! Uit je land, uit je maagschap, uit je ouderlijk huis? Ben je al gegaan? En u? Hebt u alles al losgelaten, de wereld, je vrienden, de ongelovige vriend of vriendin? Moeilijk hè? Wat zijn er een goden van de tijd. Terah zegt zo gemakkelijk in dat verband...: 'je zit toch al in de kerk? Je doet zo toch al een hele stap?' Maar in feite zit je in Haran. Je gelooft wel, maar je hebt niet echt gebroken met dat waar God wil dat je mee breekt. Hetzelfde geldt voor de ouderen.

'Waarheen ga ik' kun je net zo goed vertalen met 'Waar ben ik nu?'

Moet eerst Terah sterven voor je de stem van God hoort? Vriendschap met de wereld (en dan doet het er niet toe hoeveel, een beetje of een heleboel) is vijandschap tegen God. Waar je schat is daar zal je hart immers zijn. Is het nog in Haran? Ja, je kunt nota bene gedoopt zijn en toch niet voor de dood hebben gekozen. En dat terwijl wie kiest voor de dood – het radicale breken - het leven vindt! Dat is Gods zegenbelofte voor nu.

Paulus wist de wereld voor hem gekruisigd en zichzelf voor de wereld - hij noemde zich Hebreëer. Ik ook?

Waarheen wilt u? Het gaat om kiezen. Dat is zwart wit. Je kunt niet twee heren dienen. Ik word er hoe langer hoe meer van overtuigd dat hier in deze tijd, net als trouwens toen, de scheidingen vallen.

Wie wezenlijk een ontmoeting met God heeft gehad, zal alles schade achten.

Waarheen ga ik? Grijp de moed in het geloof en zing: 'Blijde pelgrims laat ons gaan naar het verre Vaderland' En het is dichterbij dan u denkt.

Overdenking 2

Lezen en tekst:

Lezen: Genesis 12:1-8 en Romeinen 12:1-3

Tekst: Hebreëën 12:2

Genesis 12:1-8

De Here nu zeide tot Abram:
Ga uit uw land en uit uw
maagschap en uit uws vaders
huis naar het land, dat Ik u
wijzen zal; Ik zal u tot een groot
volk maken, en u zegenen, en

uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. Toen ging Abram, zoals de Here tot hem gesproken had, en Lot ging met hem; en Abram was vijfenzeventig jaar oud, toen hij uit Haran trok. Abram nu nam zijn vrouw Sarai en Lot, zijns broeders zoon, en al hun have, die zij verworven hadden, en de lieden, die zij in Haran verkregen hadden, en zij

trokken uit om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen in het land Kanaän. En Abram trok het land door tot de plek bij Sichem, tot de terebint More; en de Kanaänieten waren toen in het land.

Toen verscheen de Here aan Abram en zeide: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven. En hij bouwde daar een altaar voor de Here, die hem verschenen was. Toen brak hij vandaar op naar het gebergte ten oosten van Betel, en hij spande zijn tent, met Betel tegen het westen en Ai tegen

het oosten, en hij bouwde daar een altaar voor de Here en riep de naam des Heren aan.

Romeinen 12:1-3

Ik vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst. En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken, opdat gij moogt

erkennen wat de wil van God is, het goede, welgevallige en volkomene. Want krachtens de genade, die mij geschonken is, zeg ik een ieder onder u: koestert geen gedachten, hoger dan u voegen, maar gedachten tot bedachtzaamheid, naar de mate van het geloof, dat God elkeen in het bijzonder heeft toebedeeld.

Hebreeën 12:2

Laat ons oog daarbij (alleen) gericht zijn op Jezus, de

leidsman en voleinder des geloofs, die, om de vreugde, welke vóór Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterzijde van de troon Gods.

Waarheen kijk ik?

Was u gegaan? We kunnen het allemaal wel geestelijk zien wat Abram overkwam, maar het sneed heel direct in zijn bestaan van alledag. Wie werkelijk een ontmoeting met God heeft gehad in Jezus Christus en het 'ga uit' heeft

verstaan en is gegaan, zal ervaren hebben of nog gaan ervaren hoe moeilijk dat is! Loslaten, breken. En we zagen dan ook dat je net als Abram heel snel gemakkelijk wordt en blijft haken in Haran. Na de eerste ontmoeting met God ontdekt Abram dat God volgen betekent: niet één keer loslaten, maar voortdurend. Hij ontdekt in de naam - scheldnaam - die hij krijgt wie hij is geworden: een Chabiru – Hebreëer, iemand van de overzijde. Altijd aan het zwerven langs Gods wegen. Met andere woorden: de pinnen los in de grond. Dat is niet eenvoudig. Abram is een mens geweest als u en ik, een mens

die het in het bloed zit om te settelen. Zo is één van de kenmerken van de christen, net als bij Abram, dat hij in antwoord op het *“ga uit”* echt los is gekomen (losgemaakt is een beter woord) van de wereld en als uitdrukking daarvan leeft in een tent. Op weg naar...: *“het land dat ik u wijzen zal”*, wat vaag, wat weinig tastbaar. Dat is toch geen basis om alles op te geven?

En misschien heb jij het daarom ook niet gedaan in antwoord op het vorige hoofdstuk met als titel: Waarheen ga ik? En ben jij eigenlijk

nog bezig stil te staan, de verkeerde kant uit te gaan. Achteruit. De kant die je uitgaat, bepaalt ook de kant waarheen je kijkt! Waarheen kijk ik?

Toen ging Abram, zoals de Here tot hem gesproken had: de pinnen uit de grond. Gods stem achterna met als enige zekerheid God zelf. Zou hij ook niet wat meer vastheid gehad willen hebben?

We weten het niet.

En dan klinkt het: *"en zij kwamen in het land Kanaän"*. God had van dit land nog niets gezegd. Weet u hoe het er uit zag? Laten we kijken naar de eerste plaats waar hij aankomt

en voorlopig halt houdt. *"En Abram trok het land door tot de plek bij Sichem, tot de terebint Moré; en de Kanaänieten waren toen in het land"*.

Weet u wat dat betekent? Menselijk gezien niet zo veel goeds. Als Abram om zich heen keek, en hij zal heus zijn ogen niet in zijn zak hebben gehad, dan kon hij zien dat hij terecht was gekomen in vijandelijk gebied. Uit het heidendom in het heidendom. Want als je het wilt hebben over afgodendienaars, occultisten bij uitstek, dan moest je bij de Kanaänieten zijn. Hoe God tegenover hen stond, blijkt uit de

latere geschiedenis van Israël, bij de inname van dit land.

Abram was behalve dat ook nog terechtgekomen op de heiligste plaats van de Kanaänieten, bij de terebint Moré, een soort heilige eik waar de Kanaänieten hun goden raadpleegden. Laten we nou niet zo naïef zijn te geloven dat de Kanaänieten erg vriendelijk in de richting van Abram's tenten hebben gekeken. Ziet u wel iets in dit gegeven? Abram, de geroepene, was door het volgen van Gods stem niet meer van deze wereld maar nog wel degelijk *in* deze wereld.

Hoe zou ik me daar op die plaats hebben gevoeld? Zou ik niet gezegd hebben: Here God, het wordt een beetje benauwd om me heen. Wilt u me nu niet eens zeggen waar ik naar toe moet? U die me UITgeroepen hebt.

Hoe voel *ik* me in deze wereld op dit moment? Een wereld waar de Kanaänieten steeds grimmiger gaan kijken – de afgodendienaars. Hoe voel ik me op mijn werk, op school. We zeggen dan tegen elkaar: laat de Heer maar gauw terugkomen. Dat is op zich goed als het motief van de wens zuiver is en het niet

neerkomt op een uiting van angst.
Waarheen kijk ik?

Toén verscheen de Here aan Abram. Tsjonge dat moet een opluchting voor hem geweest zijn, gelooft u niet? *"Toen verscheen de Here aan Abram en zeide: Aan uw nageslacht zal ik dit land geven...."*. Wat zegt u daarvan? Komt hij nu niet van de regen in de drup. Kijk eens om je heen Abram! Zie je die ontzettend vele felle ogen. Kijk eens naar de grond waarop je staat Het stinkt er toch van de afgodenoffers. Dat is een mooie gift, ben je daarvoor weggetrokken? Heb je je daarvoor

laten vermanen in Haran?

Je bent christen geworden en waar kwam je terecht in die hoedanigheid. In een vijandige familie, een vijandige omgeving? En dan zul je horen: Aan uw nageslacht zal ik dit land geven! Waarheen kijk ik? Zo ontzettend vaak naar de omstandigheden. Ja, zo vaak dat je er moedeloos van dreigt te worden. Als wij in Abram's tenten hadden gebivakkeerd en dat hadden gehoord, dan hadden we misschien gezegd: 'laat maar, laat me hier maar zitten'.

Bent u, ben jij bezig de moed op te geven als je kijkt naar de

omstandigheden? Luister dan goed naar wat Abram deed. En ik vraag maar direct wie de moed heeft vandaag, als oudere en zeker ook als jongere, om te doen wat Abram deed midden in die omstandigheden. *"En hij bouwde daar een altaar voor de Here, Die hem verschenen was"*. 'De vader van alle gelovigen' toont de enig goede reactie van de christen. Hij heeft echt wel gezien waar hij was terecht gekomen, waartussen hij was terecht gekomen. De plaats waar het hart klopte van de duisternis. Maar... Abram keek een andere kant uit! Hij keek naar God. Hij bouwde een

altaar voor de Here, Die hem
verschenen was!

Waarheen kijk ik?!

Menselijk gezien, liep hij reusachtig
gevaar. Deed een Daniël dat ook
niet in de leeuwenkuil? En Stefanus.
Ja, daar werd de dreiging omgezet
in vervolging, iets wat ook ons te
wachten staat. Waren ze angstig?
Nee! Waar keken ze naar? Net als al
de getuigen uit Hebreëën 11 naar,
waartoe onze tekst oproept, God.
Naar God in Jezus Christus. Ze
bouwden altaren.

Wat een moed, geloofsmoed had Abram. Op de plaats van de duivel in het oog van de vijand verklaart hij zich verbonden met de enige God. Belijdt hij - al zal dat straks voor zijn nakomelingen lijden betekenen. Hij zegt Amen op Gods, vanuit de mens gezien, dwaze gift.

Zo toont Abram ons naast dat ene kenmerk van een christen, het tentleven - het niet van deze wereld zijn -, een tweede kenmerk, het altaarleven. Het belijdend bevestigen van het volgen van God dwars door alles heen. Ziende op Hem. Wie dat doet kan verder.

"Toen brak hij vandaar op naar het gebergte ten oosten van Bethel, en hij spande zijn tent, met Bethel tegen het westen en Ai tegen het oosten". Dan krijgt dat eerste altaar een vervolg: "en hij bouwde daar een altaar voor de Here en riep de naam des Heren aan".

Kennen wij dat altaar in ons leven? Een altaar wat ook in gaat op de vraag: Waarheen kijk ik? Een altaar dat minstens zo diep in ons leven insnijdt als het *"ga uit"*. Ja, er logisch bij hoort, er op volgt. Hoewel er op dit moment in de

geschiedenis van de mens in relatie tot God nog geen verschillende offers bestonden zoals ze te vinden zijn in het boek Leviticus, gaat het denk ik niet te ver als ik zeg dat Abram hier het eerst genoemde offer in het boek Leviticus bracht: het brandoffer. Ik denk dat je dat gerust mag stellen, zeker als je let op *waar* hij het bracht! *"En hij bouwde daar een altaar voor de Here, tussen Bethel en Ai; Bethel tegen het westen en Ai tegen het oosten"*.

Abram heeft alles achter zich gelaten, alles wat tegen God was,

alles waaraan hij vast zat, alles wat je in feite in één woord kunt samenvatten: puinhoop. Zonder God valt ook de mens zelf onder die noemer, want wat is hij buiten God anders en wat maakt hij zonder God anders van het leven en van zijn omgeving!? Hoe is het bij u, bij jou? Modder je maar wat aan, of misschien moet ik het sterker zeggen: rotzooi je maar wat aan? Denk je misschien zelfs zo God te kunnen volgen met niet opgeruimde puinhopen in of van je leven? Misschien kom je naar buiten toe over als een goed christen, maar verberg je achter maskers en

façades puinhopen, in je huwelijk, je gezin, je persoonlijk leven. Wat kunnen er een puinhopen zijn. In Kanaän noemde men er zelfs een plaats naar: Ai!

In het oprichten van het altaar erkent Abram het Ai van de mens, van zichzelf en bewijst hij tegelijk waar de enige plaats is voor de oplossing. Volkomen overgave. Het geven van het ik op het altaar. Een brandoffer! Het kostte hem iets: (en de bijbel zegt tegen ieder die pelgrim wil zijn: bereken de kosten). Het kostte hem, nieuwtestamentisch gesproken, zichzelf. En God zal hem steeds

weer daarop aanspreken, per dag. Ja, later zal God zelfs heel ver gaan en zijn enig kind Izaäk vragen! Maar Abram keek opnieuw af van zichzelf en waarheen keek hij? Naar Bethel - huis van God!

En wie als Abram God persoonlijk ontmoet heeft, heeft er alles voor over om dáár te komen. Daar staat Abram met de rug naar de puinhoop - Ai en het gezicht gericht op Gods huis, God zelf - Bethel. En in het offer geeft hij zichzelf totaal en geeft zo aan God de eer.

Is het toeval dat later de tent der getuigenis haar opening heeft naar

het oosten, zodat ieder die daar binnen komt in feite met de rug naar Ai gekeerd staat en het gezicht gericht heeft op het altaar, naar het westen, Bethel.

Waarheen kijk ik?

De puinhoop? Je omstandigheden? Je problemen, je leven... is dat je leven? Het is niet *Het Leven*. Hoever kunnen we Abram volgen? Tot bij Sichem? Tot aan het eerste altaar? Hoor dan de Here Jezus zeggen: *"Indien iemand achter Mij wil komen die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op"*.

Dan staan we op dit moment weer voor een keuze.

Hebben we de barmhartigheid van God in ons leven ervaren als Abram? Zijn we *Uit* geroepen en gegaan? Hebben we God ontmoet? *"Ik vermaan u dan met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer. Ja, dit is uw redelijke eredienst"*.

Waarheen kijk ik?

Laat ons oog gericht zijn op Jezus, de leidsman en voleinder van het geloof, die, om de vreugde welke voor Hem lag....Bethel.....het kruis

op Zich genomen heeft. Ja, u hoort het goed, het offer van Jezus op Golgotha was zeker een zondoffer als verzoening voor onze schuld, maar allereerst naar God toe, een brandoffer. Waar dat Hem bracht? Aan de rechterzijde van de troon van God. En dat is waar God u, jou en mij wil hebben...net als Abram. Durf jezelf, durf alles te geven! Wie zich zo op het altaar geeft - het oordeel over de oude schepping aanvaardt - heeft zicht op Bethel. Zijn we zo het watergraf destijds ingegaan? Buig voor Hem en spreek u uit. Ervaar zó dat via het altaar, het kruis op Golgotha, je over mag gaan van

puinhoop naar paleis. Van heerlijkheid tot heerlijkheid veranderen door de Here, die Geest is! Waarheen kijk ik?

Overdenking 3

Lezen en tekst:

Lezen: Genesis 12:9-13:5 en
Openbaring 2:1-7

Tekst: Spreuken 8:34-36a (m.n. 36a)

Genesis 12:9-13:5

Daarna trok Abram steeds verder, naar het Zuiderland. Toen er hongersnood in het land uitbrak, trok Abram naar Egypte, om daar als

vreemdeling te vertoeven, want de hongersnood was zwaar in het land. Toen hij op het punt stond Egypte binnen te trekken, zeide hij tot zijn vrouw Sarai: Zie toch, ik weet, dat gij een vrouw zijt schoon van uiterlijk. Wanneer de Egyptenaren u zien, zullen zij zeggen: Dit is zijn vrouw; en zij zullen mij doden, en u in het leven laten. Zeg toch, dat gij mijn zuster zijt, opdat het mij om uwentwil welga, en ik om uwentwil in het leven moge blijven. Zodra Abram Egypte binnentrok, zagen de

Egyptenaren, dat de vrouw zeer schoon was; en toen de vorsten van Farao haar zagen, roemden zij haar bij Farao, zodat de vrouw naar het huis van Farao gehaald werd. En hij deed Abram wèl om harentwil, zodat hij schapen, runderen, ezels, slaven, slavinnen, ezelinnen en kamelen ontving. Maar de Here sloeg Farao met zware plagen, evenals zijn huis, ter oorzake van Sarai, de vrouw van Abram. Toen riep Farao Abram en zeide: Wat hebt gij mij daar aangedaan? Waarom hebt gij mij niet

meegedeeld, dat zij uw vrouw is? Waarom hebt gij gezegd: Zij is mijn zuster, zodat ik haar mij tot vrouw genomen heb? En nu, zie hier uw vrouw, neem haar en ga heen. En Farao gaf enige mannen omtrent hem opdracht, en zij deden hem, zijn vrouw en al wat hij bezat, uitgeleide. En Abram trok uit Egypte naar het Zuiderland, hij en zijn vrouw en al wat hij bezat, en Lot met hem. Abram nu was zeer rijk aan vee, aan zilver en aan goud. En hij ging van de ene pleisterplaats naar de andere, uit het Zuiderland

tot bij Betel, de plaats, waar zijn tent in het eerst gestaan had, tussen Betel en Ai, naar de plaats van het altaar, dat hij daar vroeger gemaakt had, en Abram riep daar de naam des Heren aan. En ook Lot, die met Abram mede ging, had schapen en runderen en tenten.

Openbaring 2:1-7

Schrijf aan de engel der gemeente te Efeze: Dit zegt Hij, die de zeven sterren in zijn rechterhand houdt, die tussen

de zeven gouden kandelaars wandelt: Ik weet uw werken en inspanning en uw volharding en dat gij de kwaden niet kunt verdragen en hen op de proef gesteld hebt, die zeggen, dat zij apostelen zijn, maar het niet zijn, en dat gij hen leugenaars hebt bevonden; en gij hebt volharding en hebt verdragen om mijns naams wil en gij zijt niet moede geworden. Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verzaakt hebt. Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe (weder) uw eerste

werken. Maar zo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert. Doch dit hebt gij, dat gij de werken der Nikolaïeten haat, welke ook Ik haat. Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Wie overwint, hem zal Ik geven te eten van de boom des levens, die in het paradijs Gods is.

Sprenken 8:34-36a (m.n. 36a)

Welzalig de mens die naar mij

luistert, dag aan dag
wachthoudende aan mijn
deuren, bewakende de posten
van mijn poorten. Want wie mij
vindt, heeft het leven
gevonden, hij heeft van de Here
welgevallen verkregen. Maar
wie mij mist, doet zijn leven
geweld aan.

Afdalen of opgaan...

Abram had Gods kant uitgekeken
toen God zei: *"Aan uw nageslacht
zal ik dit land geven"*. Had hij dat
niet gedaan, maar had hij de andere
kant opgekeken (de realiteit onder

ogen gezien, zoals wij dat dan noemen) dan was de moed hem vast in de schoenen gezonken. Want wat later zijn nageslacht door de ogen van de verspieders zag, zal hij ook gezien hebben. *Reusachtige problemen!* Maar met het gezicht naar God gericht, bouwde Abram een altaar tussen Bethel en Ai, een altaar dat uitdrukking gaf aan zijn totale overgave: zie Heer hier ben ik, mij geschiede naar uw wil. Wij zouden zingen: 'Gods weg is de beste, de beste altijd'.

Abram deed wat in de praktijk van het leven het moeilijkste is voor de mens: hij stelde zijn lichaam tot een

levend, heilig en Gode welgevallig offer. Paulus noemt dat 'redelijke eredienst'.

Is het dat wel? Is zó christen zijn, in het leven van alledag, redelijk, verstandig, begrijpelijk, beredeneerbaar? Met het gezicht op God, amen zeggen zonder te letten op de realiteit?

Zou Abram door hebben gehad wat hij deed toen hij zich onvoorwaardelijk gaf als 'brandoffer'. Had hij de uiterste consequenties ervan door? Ik zou hier tussendoor kunnen vragen: hebben wij dat, u jij en ik, die Hem ook gevolgd zijn en

vanuit de doop hetzelfde hebben uitgedrukt als Abram op het altaar tussen Bethel en Ai. Hebben wij de volle draagwijdte daarvan begrepen? Om te zien of Abram het door had, kunnen we hem het beste volgen.

Nou, hij is nog steeds pelgrim hoor. De pinnen zitten los in de grond en het oog en het hart zijn op God gericht als we lezen: "*daarna trok Abram steeds verder naar het Zuiderland*". Hij is vertrokken vanuit het altaar bij Bethel, het leven in, het land in dat ligt onder de claim van God, vol goede moed.

En juist in dit land, het door God beloofde land, breekt ineens een

hongersnood uit. Daar werd Abram mee geconfronteerd, op zijn trektocht achter God aan. Geen melk en honing. Wat zou er door mij zijn heengegaan? Ik zou denken, vergist God zich, of heb ik mij vergist. Hoe zou Abram naar God hebben gekeken? Hongersnood in het land van God!

Ja Abram, nou komt de harde werkelijkheid van het leven af op jouw op het altaar gegeven leven. Is dit redelijk? Wat nu?

Ja, ook jij hebt je leven tot op het altaar aan Jezus gegeven. Dat moment was een feest en van daaruit mocht je leven onder Gods

claim. Hoe groot was die eerste liefde en hoe sterk. Hoe bepalend voor je handel en wandel. Je eerste werken. Het leek allemaal redelijk, totdat ook jij stootte op dat gegeven bij Abram: hongersnood in het land van God! Abram had Gods kant uitgekeken toen God zei: "*Aan uw nageslacht zal ik dit land geven*". Had hij dat niet gedaan, maar had hij de andere kant opgekeken (de realiteit onder ogen gezien, zoals wij dat dan noemen) dan was de moed hem vast in de schoenen gezonken. Want wat later zijn nageslacht door de ogen van de verspieders zag, zal hij ook gezien hebben. *Reusachtige*

problemen! Maar met het gezicht naar God gericht, bouwde Abram een altaar tussen Bethel en Ai, een altaar dat uitdrukking gaf aan zijn totale overgave: zie Heer hier ben ik, mij geschiede naar uw wil. Wij zouden zingen: 'Gods weg is de beste, de beste altijd'.

Abram deed wat in de praktijk van het leven het moeilijkste is voor de mens: hij stelde zijn lichaam tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer. Paulus noemt dat 'redelijke eredienst'.

Is het dat wel? Is zó christen zijn, in het leven van alledag, redelijk, verstandig, begrijpelijk,

beredeneerbaar? Met het gezicht op God, amen zeggen zonder te letten op de realiteit?

Toen er hongersnood in het land uitbrak, trok Abram naar Egypte. Dat was verstandig toch, begrijpelijk en beredeneerbaar? Wees nou reëel, kijk eens naar de omstandigheden. Abram kon toch niet het leven van allen die bij hem waren, en niet te vergeten zijn eigen leven, gaan riskeren - en dat terwijl Egypte, de korenschuur, zo dichtbij was?

Hij heeft heus wel geprobeerd om in

Kanaän te blijven, maar de hongersnood was zwaar in het land en toen is hij gegaan. Heel redelijk. *"Toen trok Abram naar Egypte"*. Het Hebreeuws zegt letterlijk: *"daalde af"*.

Kijk, je kunt in deze wereld wel altijd zwart/wit willen redeneren, maar het behoeft toch niet ten koste te gaan van. Wees nou eerlijk, dan heb je toch geen leven meer - zeker vandaag aan de dag niet. Dan kun je wel inpakken: op je werk, op school, bij je kennissen, je vrienden. Je hoeft toch geen muurbloem te worden om zo langzaam maar zeker te

verdorren. De hongersnood is zwaar in het land! Het is allemaal niet zo eenvoudig. Je kunt toch niet stellen dat je God loslaat als je probeert redelijk in te spelen op het leven?

Abram vertoefde als vreemdeling in Egypte! Met andere woorden: hij besepte toch nog wel waar zijn wortels lagen. Toch zegt de Bijbel hij “*daalde af*” naar Egypte. En dan is het “afdalen” duidelijk bedoeld als tegengesteld aan “opgaan”! Afdalen is hier negatief voor God. Dat blijkt ook uit het vervolg van deze geschiedenis, terwijl “opgaan” in de Bijbel positief geladen is. Denkt u

maar aan 'dan ga ik op naar Gods altaren'. “Opgaán” hoort nieuwtestamentisch gezien bij het 'Ik wijs u een weg die veel hoger voert' en dan doelt Paulus op de groei in de liefde en dat uit zich in de praktijk van het leven: de werken. Vandaar boven dit hoofdstuk: Afdalen of opgaan.

“Opgaán” kan dwars tegen je verstand ingaan, want wat voor redelijks zit er in de woorden van Habakuk in Habakuk 3:17 *"al zou de vijgenboom niet bloeien, er geen opbrengst aan de wijnstok zijn, de vrucht van de olijfboom*

teleurstellen; al zouden de akkers geen spijs opleveren, de schapen uit de kooi verdreven zijn, en er geen runderen in de stallingen zijn"

met andere woorden: al zou er een zware hongersnood in het land zijn *"nochtans zal ik juichen in de Here, jubelen in de God van mijn heil!"*

Hier houdt vanuit de mens gezien het redelijk op, maar begint geloven. In het 'nochtans' ligt het wezen van het altaar: het je gegeven hebben in Gods hand, onder Gods commando! Was het niet God die Abram hier had gebracht? Was God dan onmachtig in de omstandigheden waarmee Abram hier te maken

kreeg?

Het is zo menselijk waar wij in deze geschiedenis van Abram mee geconfronteerd worden. Hoevelen van ons durven in vertrouwen op God het leven aan, het leven in al zijn grimmigheid. Proberen wij niet wat vaak de strijd en het lijden te ontlopen? Hoe aantrekkelijk is het gelijkvormig worden aan de wereld als je daarmee in rust christen beweert te kunnen zijn.

Abram had God niet losgelaten, maar wel bewijst hij op zijn trektocht achter God aan, in de beproeving die God hier op zijn weg toelaat, niet

alleen de inhoud van het altaar bij Bethel niet te hebben begrepen, maar het zelfs achter zich te hebben gelaten.

Zó daalde hij af naar Egypte, met zijn tent, maar zonder altaar. In feite zonder God. Wie zo leeft als Abram in deze wereld zal vanuit zijn eigen levensomstandigheden herkennen wat dit voor Abram inhield. Leven op een leugen! Is dat Gods weg voor wie geroepen is, voor wie zich op het altaar gegeven heeft (in het watergraf is gegaan...)?

Ach, Abram vertelde niet een hele

leugen, maar een halve. En waarom ten diepste? '[O]pdat het mij om uwentwil wel ga en ik om uwentwil in het leven moge blijven'. Dat staat haaks op het altaar, dat is zelfs van het altaar afhalen wat je er eerst op hebt gelegd. Dat is ten diepste roof. Want het altaar staat voor: *"wie zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden"*. Dit afdalen van Abram was dan ook niets meer dan een uiting van de wens om 'zijn leven te behouden...'

En het ging goed met hem. Uitstekend zelfs! Hij boerde vooruit 'zodat hij schapen, runderen, ezels, slaven en slavinnen, ezelinnen en

kamelen ontving'. Ja, menselijk gezien, won hij, ging het prima, klonk het blaten, balken en loeien hem waarschijnlijk als muziek in de oren en heeft hij gedacht wat wij misschien denken: God zegent toch maar, zie je wel! Maar laten we nooit vergeten dat het van Efeze naar Laodicea niet zo'n grote stap is. *"Ik ben rijk en ik heb me verrijkt en heb aan niets gebrek, en gij weet niet dat gij zijt..."*. Spreekt God tot ons hart?

De situatie van de rijker wordende Abram moet je toch omschrijven als: ellendig, ja jammerlijk. Hij is arm,

blind, naakt - zonder God. Want in dit hele gebeuren hier in Egypte wordt niet gerept van een altaar door Abram voor God opgericht en ook helemaal niet van een spreken van God tegen Abram. Geldt hier dan niet Spreuken 8:36a 'Wie Mij mist, doet zijn leven geweld aan...'? Zo verloor Abram meer dan hij won.

Beantwoordt onze weg, uw, jouw en mijn leven aan Gods doel? Zijn we op de plaats waar God ons geroepen heeft, waar God ons wilde hebben? De weg van gehoorzaamheid is moeilijk voor het vlees. Durven wij toegeven, dat het

beter is te lijden in de weg van God, dan rust te hebben in de weg van de duivel? Dat het beter is arm te zijn met God, dan rijk zonder Hem – en dan mag je je hele eigen levenssituatie invullen. De Bijbel is hier heel eerlijk ten opzichte van onze geloofsvader.

Hoe ver valt de appel van de boom? We weten het uiteindelijk heel goed, dat leven met een halve waarheid erger is dan met een hele leugen. God laat dan ook zijn ongenoegen middels de omstandigheden blijken. Egypte is niet de plaats voor Zijn kind. Dat laat hij later ook heel duidelijk aan het nageslacht van

Abram weten – al heel direct aan Abram's zoon Isaäk in hoofdstuk 26 van Genesis. Opnieuw is er dan een hongersnood die nota bene vergeleken wordt met die in Abram's dagen. God zegt dan heel nadrukkelijk tegen Isaäk: "*Trek niet naar Egypte, maar woon ik het land dat ik u zeggen zal....*". Waar ligt je vertrouwen? Waarin heb je je geloof geïnvesteerd? Daal je af of ga je op? Hoeveel keer moest Israël in haar geschiedenis niet ervaren, dat Egypte een vals toevluchtsoord is. En werd haar geschiedenis niet geschreven tot onze lering?

Wat pijnlijk voor Abram dat de heidense Farao door God gebruikt wordt om hem op het spoor van God terug te zetten. Farao (letterlijk betekent die titel: het grote huis) en zo had Abram er tegenaan gekeken, maar dan moet hij erkennen dat er maar één plaats voor hem echt 'thuis' betekent, namelijk Bethel! Gods huis!

"Gedenk dan van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe weer uw eerste werken".

Abram trekt van pleisterplaats naar pleisterplaats met dit besef. Ja

Abram gaat op tot bij "Bethel de plaats waar zijn tent in het eerste gestaan had, tussen Bethel en Ai, naar de plaats van het altaar, dat hij daar vroeger gemaakt had, en Abram riep daar de naam des Heren aan".

Dan ga ik op tot Gods altaren. God volgen betekent leven met een tent en met dit altaar. Abram kreeg de kans om de verloren positie weer in te nemen, zich opnieuw aan God te geven, te ontdekken wat het altaar eertijds door hem opgericht, inhield voor het dagelijks leven.

En wij? Bepalen wij zelf wat redelijk is... 'ach hoe zou ik mij vergissen als gij mij de keuze liet...'

Hebt u, heb jij eens je leven op het altaar gegeven aan Hem? Ontdekte je jezelf in deze geschiedenis? Zit je een beetje tussen Efeze en Laodicea - in Egypte? Zou je niet in plaats van afdalen mee opgaan met Abram? Terug naar het altaar? Het kan nog, de weg is open.

"Gedenk dan van welke hoogte gij gevallen zijn en bekeer u en doe weer uw eerste werken".

Doe uw, jouw leven niet meer

geweld aan. Neem nu een besluit en keer terug. In Bethel wordt Gods kracht openbaar. Alleen daar zegt God: *"Ik ben God de Almachtige"*. Wees niet bang voor hongersnood, want Hij heeft gezegd: *"Wie overwint, hem zal Ik geven te eten van de boom van het leven, die in het paradijs Gods is"*.

Welzalgig de mens die naar Hem luistert. Want wie Hem gevonden/hervonden heeft, heeft het leven gevonden.

"Abram riep aldaar de naam des Heren aan".

"k Betreur, 'k betreur mijn schuld, die

U verjaagde, en donkerheid in mijne
ziel deed zijn. Nu geef ik alles op wat
U mishagde, en kom nog eens tot
U: maak Gij mij nu gans rein'.

Kom op!

Overdenking 4

Lezen en tekst:

Lezen: Genesis 13:1-18 en Efeze 1:15-23

Tekst: Psalm 31:20

Genesis 13:1-18

En Abram trok uit Egypte naar het Zuiderland, hij en zijn vrouw en al wat hij bezat, en Lot met hem. Abram nu was zeer rijk aan vee, aan zilver en aan goud. En hij ging van de ene

pleisterplaats naar de andere, uit het Zuiderland tot bij Betel, de plaats, waar zijn tent in het eerst gestaan had, tussen Betel en Ai, naar de plaats van het altaar, dat hij daar vroeger gemaakt had, en Abram riep daar de naam des Heren aan. En ook Lot, die met Abram mede ging, had schapen en runderen en tenten. Maar het land liet niet toe, dat zij tezamen bleven wonen, want hun have was talrijk, zodat zij niet tezamen konden wonen. Daardoor ontstond er twist tussen de herders van Abrams

vee en de herders van Lots vee. De Kanaänieten nu en de Perizzieten woonden toen in het land. Dus zeide Abram tot Lot: Laat er toch geen twist zijn tussen mij en u, en tussen mijn herders en uw herders, want wij zijn mannen broeders. Licht het gehele land niet voor u open? Scheid u toch van mij af; hetzij naar links, dan ga ik rechts, hetzij naar rechts, dan ga ik links. Toen sloeg Lot zijn ogen op en zag, dat de gehele streek van de Jordaan rijk aan water was; voordat de Here Sodom en Gomorra verwoest

had, was zij tot Soar toe als de hof des Heren, als het land Egypte. Dus koos Lot voor zich de gehele streek van de Jordaan, en Lot brak op naar het oosten; en zij scheidden van elkander. Abram bleef wonen in het land Kanaän en Lot vestigde zich in de steden van de Streek, en sloeg zijn tenten op tot bij Sodom. De mannen van Sodom nu waren zeer slecht en zondig tegenover de Here. En de Here zeide tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op, en zie van de

plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven. En Ik zal uw nageslacht maken als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou kunnen tellen, ook uw nageslacht te tellen zou zijn. Sta op, doorwandiel het land in zijn lengte en breedte, want u zal Ik het geven. Daarna sloeg Abram zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten van Mamre, bij Hebron, en hij bouwde daar een altaar voor

de Here.

Efeze 1:15-23

Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de heiligen, niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden, opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen: verlichte ogen [uws] harten, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk

de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen, en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw. En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld

en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.

Psalm 31:20

Hoe groot is het goed dat Gij hebt weggelegd voor wie U vrezen, dat Gij bereid hebt voor wie bij U schuilen ten aanschouwen van de mensenkinderen.

Sta op en doorwand

Je hebt hem nooit horen mopperen.
Je hebt hem nooit horen klagen.
Nee, we hebben hem zelfs geen
woord horen zeggen.

Toen opa Terah de roeping van zijn
zoon Abram serieus nam was hij
meegetrokken tot Haran. Als Abram
na de dood van Terah herinnerd
wordt aan zijn wezenlijke roeping,
volgt hij opnieuw. Slaat Abram op de
trektocht achter God aan de pinnen
in de grond, hij ook. Trekt Abram de
pinnen weer uit de grond, hij volgt
zijn voorbeeld. Waar Abram ging,
ging hij. Waar Abram halt hield,
stopte hij. En nogmaals dat alles

zonder klacht of zucht. Ja, het zou een fijne broeder in de gemeente zijn, gelooft u ook niet? Lot! Rustig en volgzaam; tot en met de plaats waar wij hen hier in hoofdstuk 13 aantreffen: tussen Bethel en Ai. Hoe lang zou hij dat meetrekken volgehouden hebben als zijn personeel geen ruzie gemaakt zou hebben met het personeel van Abram? Ik weet het niet, misschien nog een hele tijd. Je kunt het heel lang volhouden - meelopen - jaren, soms bijna een levenlang. Leven in de schaduw van. Niet opvallend. Rustig, volgzaam voor het oog. Totdat.... God gebruikte dit voorval

hier om scheiding te maken tussen Abram en Lot. En Abram zou, nu pas, geheel beantwoorden aan de gestelde roeping: los, afgezonderd, persoonlijk voor God. Dat moet een ieder. Ook Lot, die eigenlijk, tot nu toe geteerd had op de geestelijke zakcenten van Abram en dat was uiteindelijk, hoe dan ook, toch aan het licht gekomen. Het geestelijke verschil tussen beiden wordt vanuit dit voorval ineens heel duidelijk. God brengt het aan het licht. Wat Hij aan het licht brengt? Wat Abram, u en ik allang hadden kunnen zien. Is het u helemaal niet opgevallen dat deze gedwee volgende Lot nog nooit één

altaar heeft opgericht?

Ook nu kun je elke zondag de kinderen van Lot zien trekken achter de kinderen van Abram. En naast elkaar de tent zien opzetten. Maar er is één verschil, wat God ziet – ook vandaag: Lot kent niet het altaar. En zo kan Lot zelfs niet alleen nooit delen in Gods beloften, maar hij is tot nu toe ook voor Abram een verhindering geweest om hem te laten delen in Gods volle zegen. Het geschilpunt tussen de herders van Abram en Lot is dus niet het verschilpunt tussen beiden maar wordt voor God wel de aanleiding

om dat aan het licht te brengen.

Daar staan ze, Abram en Lot, tussen Bethel en Ai, de plaats waar het altaar staat. Hoe werkelijk dit altaar nu voor Abram is, tot in de praktijk van het leven, blijkt uit zijn houding tegenover Lot. Abram die zichzelf op dat altaar volkomen had gegeven aan God, toont wat dat inhoudt voor het dagelijks leven. Wat het betekent op een cruciaal moment als dit.

Wat had ik gedaan? Hoe had ik gereageerd? 'Luister eens even, uiteindelijk ben *ik* hier toe geroepen en tot nu toe ben jij alleen maar mee

gesukkeld. Met andere woorden: Ik heb de eerste keuze'. Maar het wezen van het altaar komt uit in wat Abram doet: zichzelf verloochenen. Lot laten kiezen. En dan zie je duidelijk het verschil tussen hen beiden: Abram richt zijn ogen in deze situatie op God en Lot.....?

"Toen sloeg Lot zijn ogen op en zag...". Naar God, zoals Abram?
"Toen sloeg Lot zijn ogen op en zag dat de gehele streek van de Jordaan rijk aan water was...". Met andere woorden toen Abram bad, berekende Lot! En ik...? U?...jij...?

Ja, Lot koos voor zich het beste deel, het vruchtbaarste land wat perspectief bood. Hij had schijnbaar onderweg zijn ogen goed de kost gegeven. Hij koos zichtbare zekerheid toen hij zich onder de rook van de steden van deze streek vestigde. Hoe moet je nu hier dat liedje zingen: 'een wijs man bouwde....'. Want laten we reëel zijn, Abram mag dan desnoods onder de noemer van het altaar nobel zijn geweest, maar kijk eens wat hij overhoudt?

"Sta op en doorwandel", zegt God als Hij heeft afgerekend met die

laatste hinderpaal - Lot - in Abram's leven.

Nou Abram, wat zie je dan? Een land dat lang niet zo vruchtbaar is als het land dat Lot gekozen heeft. In het zuiden zelfs woestijn en er huizen nog altijd problemen in dit land. Dat zijn de feiten. Harde feiten. Levensgroot en echt. Maar wat wil je, Abram had de ogen dicht en dan zie je dat niet. Geestelijke struisvogelpolitiek? Is hij nu eigenlijk niet overgeestelijk aan het worden? Zo wordt er wat vaak aangekeken tegen diegene die wil leven en leeft vanuit het altaar.

Abram had, zoals we in het vorige hoofdstuk hebben gezien, ervaren wat Egypte waard was. Volle korenschuren, goud en zilver, de hof des Heren, maar dan wel onder de noemer 'als'... Want het was niet Gods plaats. In dit voor het oog beste, mooiste en meest perspectiefrijke land Egypte had hij dat als klemmend ervaren in de afwezigheid van God. Hij wist wat het na die ervaring betekende weer terug te mogen keren met de tent naar het land van God en de plaats van het altaar daarin. Dus durfde hij daar teruggekeerd, tussen Bethel en Ai, met gesloten ogen te lopen. Dat

mag menselijk gezien dwaasheid geleken hebben, voor het oog, het zogenaamde geopende oog. Maar wie ervaren heeft wat hij ervaren had met God, na het zonder God te hebben geprobeerd, weet dat als je God voor jou laat kiezen, je nooit bedrogen uitkomt. Ja, dat dan schijn bedriegt. *"O Here mijn erfdeel en mijn beker, Gij zelf bestendigt wat het lot mij toeweest. De meetsnoeren vielen mij in lieflijke dreven, ja mijn erfdeel behoort mij"*, zingt David later (Psalm 16:5 en 6).

'Nou, je mag wat mij betreft Abram', heeft Lot waarschijnlijk gedacht.

'Maar ik kies dan graag de vruchtbare streek van de Jordaan.'
"....[E]n sloeg zijn tenten op tot bij Sodom....". En in hoofdstuk 14 woont hij *in* Sodom. Lot, sta eens op en doorwandelen nu ook eens jouw gebied. Dat werd niet tegen hem gezegd, maar hij zou tot op zijn stoep geconfronteerd worden met de uitkomst van zijn keuze. Het wordt straks een voortdurende kwelling, zegt Petrus in 2 Petrus 2:7, deze keuze van Lot, gemaakt met open ogen die geestelijk verblind zullen blijken te zijn geweest.

Geloof kan niet groeien in een

gebied dat valt buiten Gods grenzen. Lot had Ur verlaten net als Abram en Terah. Terah was 'gesneuveld' in Haran en nu 'viel' Lot in de velden bij Sodom. En wat was ook al weer het breekpunt? Het altaar... O God, geef dat we dat zien.

Na Lot's vertrek kon God aan Abram pas alles laten zien, omdat Abram nu pas echt kon gaan zien! *"En de Here zeide tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op en zie van de plaats waar gij zijt naar..."*.

Waar ben ik? Waar bent u en jij op

dit ogenblik? De plaats waar je bent, is bepalend voor wat je te zien krijgt. Van daaruit klonk voor Abram de opdracht: 'Sta op en doorwandel!' De plaats moet het geleefde altaar zijn *"opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen: Verlichte ogen des harten zodat gij weet*

Welke hoop zijn roeping wekt. hoe rijk de heerlijkheid is van zijn erfenis bij de heiligen en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven!"

Dat is kijken met andere ogen dan waarmee Lot keek. Dat is over het zichtbare heen kijken en dan God zelf zien die dat alles in zijn hand heeft. Dat is God ervaren in dit zichtbare leven.

Menselijk gezien was het land arm en pover - gezien door de ogen van Lot, maar gezien door het oog van God was het geladen met toekomst. Abram mocht als het ware over de grenzen van het zichtbare zien en zo dit land van God in de lengte en breedte doorwandelen, van het noorden naar het zuiden, van het

oosten naar het westen. Hij zag zo de zin van zijn roeping - de hoop. Hij zag de heerlijkheid van zijn erfenis - God Zelf. En hoe reëel heeft, wat dit land aangaat, zijn nageslacht de overweldigende grootte van Gods kracht aan hen ervaren toen Hij voor hen streed. Net zo reëel als Abram zelf.

'Sta op en doorwandelaar!'

"Hoe groot is het goed dat Gij hebt weggelegd voor wie U vrezen, dat Gij bereid hebt voor wie bij U schuilen ten aanschouwen van de mensenkinderen..."

Kunnen wij dat getuigen? U, jij en ik -

heel persoonlijk - als God tegen ons zegt: 'Sta op en doorwandelaar'. Als wij eerlijk durven te stellen dat we op het altaar gegaan zijn, zien wij dan wat we in Hem ontvangen hebben en wordt dat dan zichtbaar en merkbaar in de praktijk van ons leven: ten aanschouwen van de mensenkinderen...(Wat zijn we arm hè...!). Zijn wij in staat, geworteld en gegrond in de liefde samen met alle heiligen te vatten hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is om zó de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen...? (Wat zijn we arm hè...!) Wat is concreet voor ons de

hoop van zijn roeping? Hoe rijk is voor ons de heerlijkheid van zijn erfenis? Hoe overweldigend groot is Zijn kracht aan ons? (Wat zijn we arm hè...!)

Het antwoord dat hier op deze vragen gegeven wordt, wordt bepaald door de mate waarin wij beseft hebben van de betekenis van het altaar tussen Bethel en Ai voor ons persoonlijke leven. En de mate van het besef wat dat altaar voor ons persoonlijk betekent, is de mate waarin dit altaar en het leven van daaruit werkelijkheid voor ons is geworden.

Zijn wij als Abram zó op weg? Kunnen we zien wat hij zag, nieuwtestamentisch met Paulus meemaken wat hij beschrijft in Efeze 1:15. Dan alleen kunnen we zingen wat David zong: "hoe groot is het goed dat Gij hebt weggelegd voor wie U vrezen..." (Psalm 31:19), de glans van de kroon.

Lot zag (met open ogen) aan wat voor ogen is - sta op en doorwand - wat heb je? Een schat die kapot gaat! Veel glitter, maar uiteindelijk scherven die geen geluk brengen. Dat is het deel voor wie het altaar

blijft ontlopen.

Abram zag met gesloten ogen op wat God te zien wil geven aan een ieder van ons: schatten van rijkdom in Christus Jezus! Abram zag de hoop van zijn roeping voor zijn leven. En wij 'kinderen van Abram'? Abram zag niet alleen wat God voor hem was: Verlosser uit Ur, maar meer nog! Wie Hij voor Hem is.. zijn leven, zijn toekomst! Geplaatst in nieuwtestamentisch licht: Hij zag God gekroond in Jezus met voor hem een kroon vanuit de plaats waar hij nu stond.

Wie is Hij voor ons? In welke situatie verkeren wij, in ons gezin, ons huwelijk, ons werk, de school...dit leven? Wie is Hij daar voor ons? Sta toch uw ogen op, u, die zich aan Hem hebt gegeven en zie van daaruit naar het noorden, zuiden, oosten en westen - het leven. God heeft dat leven in zijn hand.

Sta op en doorwandele! Heer God geef de Geest van wijsheid en openbaring, verlichte ogen van het hart aan die man, die vrouw, die jongen, dat meisje, die U in hun situatie zo nodig hebben. Zodat ze weten welke hoop uw roeping wekt,

hoe rijk de heerlijkheid is van uw erfenis. Laat ervaren de overweldigende kracht aan ons allen, die geloven en in het bijzonder aan wie nog niet gelooft, opdat die mag geloven! Hoe groot zijt Gij.

"Daarna sloeg Abram zijn tenten op en ging wonen bij de terebinten van Mamre, bij Hebron, en bouwde daar een altaar voor de Here!"

Overdenking 5

Lezen en tekst:

Lezen: Genesis 15:1-16:2 en
Galaten 6:7b en 8

Tekst: Galaten 6:7b en 8

Genesis 15:1-16:2

Hierna kwam het woord des Heren tot Abram in een gezicht: Vrees niet, Abram, Ik ben uw schild; uw loon zal zeer groot zijn. En Abram zeide: Here Here, wat zult Gij mij geven,

daar ik kinderloos heenga en de bezitter van mijn huis, dat zal deze Damascener Eliëzer zijn. En Abram zeide: Zie, mij hebt Gij geen nakroost gegeven, en nu moet een onderhorige mijn erfgenaam zijn. En zie, het woord des Heren kwam tot hem: Deze zal uw erfgenaam niet zijn, maar uw lijfelijke zoon, die zal uw erfgenaam zijn. Toen leidde Hij hem naar buiten, en zeide: Zie toch op naar de hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw nageslacht zijn. En hij

geloofde in de Here, en Hij rekende het hem toe als gerechtigheid.

En Hij zeide tot hem: Ik ben de Here, die u uit Ur der Chaldeeën heb geleid om u dit land in bezit te geven. En hij zeide: Here Here, waaraan zal ik weten, dat ik het bezitten zal? En Hij zeide tot hem: Haal Mij een driejarige jonge koe, een driejarige geit, een driejarige ram, een tortelduif en een jonge duif. Hij haalde die alle voor Hem, deelde ze middendoor en legde de stukken tegenover elkander,

maar het gevogelte deelde hij niet. Toen de roofvogels op de dode dieren neerstreken, joeg Abram ze weg. Toen de zon op het punt stond onder te gaan, viel een diepe slaap op Abram. En zie, hem overviel een angstwekkende, dikke duisternis. En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker, dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land, dat het hunne niet is, en dat zij hen dienen zullen, en dat die hen zullen verdrukken, vierhonderd jaar. Doch ook het volk, dat zij zullen dienen, zal Ik

richten, en daarna zullen zij met grote have uittrekken. Maar gij zult in vrede tot uw vaderen gaan; gij zult in hoge ouderdom begraven worden. Het vierde geslacht echter zal hierheen wederkeren, want eerder is de maat van de ongerechtigheid der Amorieten niet vol. Toen de zon was ondergegaan, en er dikke duisternis was, zie, een rokende oven met een vurige fakkel, welke tussen die stukken doorging. Te dien dage sloot de Here een verbond met Abram, zeggende: Aan uw nageslacht zal Ik dit land

geven, van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de rivier de Eufraat: de Keniet, de Kenizziet, de Kadmoniet, de Hethiet, de Perizziet, de Refaïeten, de Amoriet, de Kanaäniet, de Girgasiet en de Jebusiet.

Sarai nu, de vrouw van Abram, schonk hem geen kinderen, en zij had een Egyptische slavin, wier naam was Hagar. En Sarai zeide tot Abram: Zie toch, de Here heeft mij niet vergund te baren; ga toch tot mijn slavin; misschien zal ik uit haar gebouwd worden. En

Abram luisterde naar Sarai.

Galaten 6:7b en 8

Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten. Want wie op (de akker van) zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten, maar wie op (de akker van) de Geest zaait, zal uit de Geest eeuwig leven oogsten.

Galaten 6:7b en 8

Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten. Want wie op

(de akker van) zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten, maar wie op (de akker van) de Geest zaait, zal uit de Geest eeuwig leven oogsten.

Een roofvogel

Ik zal de eerste zijn die toegeeft dat het opschrift hierboven niet bijster vreugdevol en bemoedigend is. Als je spreekt over een roofvogel dan denk je al heel gauw aan het tegengestelde van leven. Je ziet de lucht dreigend zwart kleuren en je voelt het benauwende van bederf.

Laat ik het maar zo zeggen: Er zit geen Evangelie = Blijde Boodschap in. En dat terwijl toch het gelezen gedeelte uit Genesis zo geweldig begint: Abram in opnieuw een ontmoeting met God. Alleen dat gegeven is al geweldig, of niet soms? En hoe geladen is het woord van God dat Abram te horen krijgt - geladen met vreugde.

"Vrees niet Abram, Ik ben uw schild" - wie van ons zou dat niet graag eens zo duidelijk van God willen horen. *"Vrees niet..."* en vul je naam maar in *"Ik ben uw schild"*. Daar kun je op leven! En alsof dat

niet voldoende is, zegt God ook nog: *"Uw loon zal zeer groot zijn"*. Nou, dat is toch een woord dat, als er nog onzekerheid bij je zou leven, daar radicaal een streep doorhaalt. En dus is het eigenlijk geen wonder dat Abram gelooft! *"En hij geloofde in de Here"* en God op zijn beurt rekent hem dat, zoals we hebben kunnen lezen, toe als gerechtigheid. Met andere woorden: dat is toch een Blijde Boodschap. Een boodschap die ook in dit Bijbelgedeelte weer onderbouwd wordt met een altaar. Hier heel nadrukkelijk ter onderstreping van het door God gesproken woord. Een waarmerk!

De garantie! Zoals je als wedergeboren christen mag en kunt weten, het feitelijke van het geloof, dat waar het om draait; symbool van het kruis - daar onderstreept God zijn woord dat inhoudt: schild en loon!

Net als Abram mag, misschien zou ik hier ten overvloede moet moeten zetten, net als Abram *moet* ook degene die zich christen, kind van Abraham noemt daar vertrouwd mee zijn; de inhoud en de waarde ervan kennen in het persoonlijke leven in de directe levensomstandigheden.

We konden dat gedemonstreerd zien in het verschil dat door een geschil tussen Abram en Lot aan het licht kwam. Het personeel van deze beiden maakte ruzie en die ruzie werd aanleiding om uitéén te gaan. En toen werd de inhoud en waarde van het altaar in Abram's leven zichtbaar. Lot jij mag kiezen...! Abram had zijn leven met alles wat dat inhield aan God gegeven. Zou Gods keuze dan niet de beste zijn....? Lot koos wat voor ogen was: het rijke vruchtbare gebied, maar Abram mocht zien wat God zag. Wat God hier in Genesis verwoordt met: Ik ben schild en loon.

Wie is rijker? Precies! Diegene die net als Abram het altaar kent. *"En Hij zeide tot hem: Haal Mij een driejarige koe, een driejarige geit, een driejarige ram, een tortelduif en een jonge duif. (valt ons hier de symboliek op in het "driejarig") Hij haalde die alle voor Hem, deelde ze middendoor en legde de stukken tegenover elkander, maar het gevogelte deelde hij niet. Toen..."*. En daar cirkelden ze! Ziet u ze in uw eigen leven, dat u op het altaar hebt gegeven? Roofvogels! Ze vliegen voor de zon, ze kleuren de lucht donker, ze azen. *"Toen de*

roofvogels op de dode dieren neerstreken, joeg Abram ze weg".
Ksst! En dan volgt er een profetisch geladen gedeelte dat we voor nu laten voor wat het is.

"...[Z]ie, een rokende oven met een vurige fakkel, welke tussen die stukken doorging". God neemt aan.
"Te dien dage sloot de Here een verbond met Abram...". Het verbond met Abraham zijn vriend wil God zo graag bevestigen van kind tot kind. Dat getuigt Golgotha, tot in ons leven. Ja toch? Jezus mijn schild. Christus mijn loon! Kunnen we dat getuigen?

Abram geloofde. Het is de eerste keer dat er met betrekking tot hem zo direct over geloof gesproken wordt. En God rekende het hem toe als gerechtigheid. Nog steeds Blijde Boodschap. Abram had de roofvogels verjaagd. Hij mag leven wat hij had gezien en nu gehoord. Hoop! Erfenis! Ja, Hij zou een lijfelijke zoon krijgen. Want wat moest hij met een erfenis zonder zoon. Wat was dan zijn hoop waard. Stellen wij ons - christenen - onze door God beloofde erfenis voor zonder dé Zoon. Wat is dan onze hoop waard? Wat is dan het leven

waard. "Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een Levende Hoop tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u, die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd". Verheugt u daarin!

Ik denk dat de oude Abram

gehuppeld heeft bij dit woord van God:... een zoon.... Een erfenis. Beloofd door God zelf op het altaar.

Geloven wij dat God zijn beloften waar maakt? Natuurlijk, in Hem is het toch ja en amen! En als het nu eens even duurt? Sarai, de vrouw van Abram, constateerde heel nuchter dat de tijd voorbijging.

Hoeveel tijd zal er gezeten hebben tussen hoofdstuk 15 en het begin van hoofdstuk 16? Schijnbaar genoeg om ongeduldig te worden:

"Sarai nu, de vrouw van Abram, schonk hem geen kinderen...."

Kunnen we ons voorstellen dat na de

feestjubel van Gods spreken het somberder is gaan worden voor Abram? Zou hij zich wat verbeeld hebben? Was de wens de vader van de gedachte? Talmde de Here met de belofte?

En dan kom ik bij het opschrift boven dit woord dat aanvankelijk ten onrechte er boven geschreven scheen. Een Roofvogel. Abram had ze toch weggejaagd?

Waar wij hier nu mee geconfronteerd worden, is een heel verraderlijk menselijk probleem. Zo natuurlijk verpakt, maar één keer ontmaskerd,

dé bedreiging van elke christen. Een roofvogel. En wel van dien aard, dat het er pikdonker van kan worden tussen hemel en aarde, benauwend; geladen met bederf.

Wat God hier bij en in Abram laat zien, verdient niet meer de naam Blijde Boodschap. Van dit woord zegt Watchman Nee in zijn boek '*Aan Hem gelijk*' dat het slecht kan vallen en verkeerd kan overkomen, juist omdat we pijnlijk aan onszelf ontdekt kunnen worden.

Daar cirkelt hij boven Abram's op het altaar gegeven leven. Roofvogels

loeren daar waar God een verbond met de mens is aangegaan.

Abram, die aanvankelijk onvoorwaardelijk geloofde in Gods belofte, wordt in en door Sarai geconfronteerd met wat wij de realiteit van het leven noemen. Een realiteit zo anders dan de realiteit van het geloof! Ineens blijkt dat er tussen geloven en verwachten een spanningsveld ligt. Belachelijk gewoon... en tegen de belofte van God weerkaatst de lach van Abram en Sarai: '....een zoon? Er komt geen kind zo!'

"Zie toch, de Here heeft mij niet vergund te baren, ga toch tot mijn slavin.....". 'En Abram luisterde naar Sarai'".

En zo neemt Abram de teugels zelf in handen. Hoe geraffineerd, hoe slim - hoe onopvallend - is dit roofdier dat de naam 'mijn vlees' heeft. Abram dacht: laat ik God inderdaad een handje helpen. En het viel eigenlijk niet op, want wat hij dan doet, was gebruikelijk in de wereld om hem heen.

Waar eerst levend geloof was, krijgt nu het vlees een kans: de mens zelf. En Abram ging naar de Egyptische

slavin Hagar! Stond Egypte niet voor het zondige? God heeft Hagar niet bedoeld als middel om Zijn beloften te vervullen. Abram had moeten wachten en ook deze roofvogel moeten verjagen. Hij had moeten posten bij het altaar (door geloof en geduld beërven wij zegt Hebrreeën 6). Maar God liet het toe om hem en ons een les te leren. Om ons te leren dat in ons vlees - in mij - geen goed woont. Ja dat zelfs het goede van mij haaks staat op het goede van God.

De roofvogel wil roven van het altaar. De duivel gebruikte Sarai om

Abram steun te laten zoeken bij vlees en bloed - om middels de Egyptische slavin Gods belofte te vervullen. Dit tekortschieten van Abram wordt niet onder stoelen of banken gestoken: menselijk ongeloof en geknoei.

Er was gezaaid, om het met het Nieuwe Testament te zeggen, op de akker van het vlees. Abram probeerde God naar zijn hand te zetten. En zie: het heeft schijnbaar resultaat. Er wordt een zoon geboren.

Ismaël! Wat een prachtige naam. De moeite was beloond: Ismaël = God

hoort. Maar nogmaals, God verwezenlijkt zijn belofte niet met kunst- en vliegwerk. Voor God komt hierop het predicaat 'waardeloos' te staan. Net als op ons werk dat uit het vlees gedaan wordt, 'zelfs', zegt de eerder aangehaalde Watchman Nee, 'als het niet op een zondige maar op een goede manier gedaan is....'.

Dat is pijnlijk! Als je meedraait in de gemeente, in de evangelisatiecommissie zit of op het zangkoor.... Dan kan de boodschap slecht vallen of verkeerd overkomen....of helemaal niet.

Ismaël. *"Zij die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen...."*. In het vlees zijn is blijven steken in je geestelijke ontwikkeling. Leven buiten het altaar. Het erfdeel is daar, waar Gods macht functioneert: de weg van de dood van het ik, het offer - middendoor.

Ismaël - God hoort. Nou, niemand heeft Gods volk en hun getuigenis zo geschaad dan juist hij en niemand heeft zo tegen God zelf gevochten dan juist deze Ismaël. Met zijn komst was de onrust pas goed thuis in huize Abram - *"...wie op de akker*

van zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten". "Ik ben uw schild, uw loon...". Zo toont deze fase in Abram's leven ons opnieuw dat er alleen zegen ligt in algehele overgave van onszelf aan God. Dan kunnen we alles van Hem verwachten, zelfs het menselijk onmogelijke - het belachelijke! We hoeven onszelf niet geestelijk te realiseren. Het vlees is waardeloos.

Arme Abram, arme Sarai.

Nee, in dit hoofdstuk geen happy end. Het tegendeel. De lucht is donker betrokken boven hun bivak. Er is geen blijdschap, alleen schijn.

Ze hebben gezegd 'God hoort', maar in de 13 jaar die volgen op Ismaëls geboorte horen Abram en Sarai God niet tot zich spreken. God zweeg 13 jaar lang.

Misschien is de oorzaak van Gods zwijgen bij hen ook de oorzaak van Gods zwijgen bij u... je vlees... je ik...

God laat het soms heel nadrukkelijk aan onszelf over af te handelen met wat we op eigen houtje hebben gedaan.

Het duurde 13 jaar voordat Abram en Sarai het verschil kenden tussen

mensenwerk en Gods werk. Het duurde 13 jaar voordat Abram kon getuigen aan het eind gekomen te zijn van zijn menselijke mogelijkheden. Pas toen hij 100 was, was hij dood - verstorven. Hoe lang duurt het al bij ons? Alleen als wij deze - onze nood - onder ogen zien, staan wij open voor Gods leven. Wie afrekent met de roofvogel maakt plaats voor de duif. Wie het vatten kan, die vatte het.

Overdenking 6

Lezen en tekst:

Lezen: Genesis 16:15-17:16 en
Romeinen 8:1-8

Tekst: Handelingen 2:39

Genesis 16:15-17:16

En Hagar baarde Abram een zoon en Abram noemde de zoon, die Hagar geboort had, Ismaël. En Abram was zesentachtig jaar oud, toen Hagar Ismaël aan Abram

baarde.

Toen Abram negenennegentig jaar oud was, verscheen de Here aan Abram en zeide tot hem: Ik ben God, de Almachtige, wandel voor mijn aangezicht, en wees onberispelijk; Ik zal mijn verbond tussen Mij en u stellen, en u uitermate talrijk maken. Toen wierp Abram zich op zijn aangezicht en God sprak tot hem: Wat Mij aangaat, zie, mijn verbond is met u, en gij zult de vader van een menigte volken worden; en gij zult niet meer Abram genoemd worden, maar

uw naam zal zijn Abraham, omdat Ik u tot een vader van een menigte volken gesteld heb. Ik zal u uitermate vruchtbaar maken en u tot volken stellen, en koningen zullen uit u voortkomen. Ik zal mijn verbond oprichten tussen Mij en u en uw nageslacht in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u en uw nageslacht tot een God te zijn. Ik zal aan u en uw nageslacht het land, waarin gij als vreemdeling vertoeft, het ganse land Kanaän, tot een altoosdurende bezitting geven,

en Ik zal hun tot een God zijn. Voorts zeide God tot Abraham: En wat u aangaat, gij zult mijn verbond houden, gij en uw nageslacht, in hun geslachten. Dit is mijn verbond, dat gij zult houden tussen Mij en u en uw nageslacht: dat bij u al wat mannelijk is besneden worde; gij zult het vlees van uw voorhuid laten besnijden, en dat zal tot een teken van het verbond zijn tussen Mij en u. Wie acht dagen oud is, zal bij u besneden worden, al wat mannelijk is in uw geslachten: zowel wie in uw huis geboren

is, als wie van enige vreemdeling voor geld is gekocht, doch niet van uw nageslacht is. Wie in uw huis geboren is en wie door u voor geld gekocht is, moet voorzeker besneden worden; zo zal mijn verbond in uw vlees zijn tot een eeuwig verbond. En de onbesnedene, de man namelijk, die het vlees van zijn voorhuid niet laat besnijden, die mens zal uitgeroeid worden uit zijn volksgenoten: hij heeft mijn verbond verbroken. Verder zeide God tot Abraham: Wat uw vrouw Sarai betreft, gij zult

haar niet Sarai noemen, maar Sara zal haar naam zijn. En Ik zal haar zegenen, en ook zal Ik u uit haar een zoon schenken, ja, Ik zal haar zegenen, zodat zij tot volken worden zal; koningen van volken zullen uit haar voortkomen.

Romeinen 8:1-8

Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn. Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt, van de wet der

zonde en des doods. Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees – God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest. Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar de Geest zijn, hebben de gezindheid van de Geest. Want de gezindheid van het

vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede. Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet: zij, die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.

Handelingen 2:39

Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen

zal.

Een Duif

Tussen het moment dat Abram uitriep: Ismaël – God hoort en het moment dat God aan Abram verscheen, zitten 13 jaar. "En Abram was zesentachtig jaar oud, toen Hagar Ismaël baarde.....Toen Abram negenennegentig jaar oud was verscheen de Here aan Abram...".

Hoe lang, hoe pijnlijk moeten die jaren voor Abram zijn geweest. Voor de man die God steeds zo reëel en concreet in zijn leven ervaren had,

die in zo'n open contact met God leefde. 'God hoort' had uitgeroepen en daarna die stilte in zijn leven. Doodse stilte! Kindergekwetter in zijn tent, maar stilte op de lijn naar God.

En waarom? Omdat hij op advies van Sarai zijn vrouw gedacht had Gods belofte van een zoon zelf, middels de Egyptische slavin Hagar, tot vervulling te kunnen en te mogen brengen. Omdat hij dus in feite meende God naar zijn hand te kunnen zetten. Zijn handelen Gods werk te kunnen noemen. Vroom geknoei! Maar hoe menselijk, hoe

herkenbaar. Ja toch? Laten we elkaar niets wijs maken en laten we ons niet mooi voordoen. Is het vlees niet een ontzaglijk probleem in ons christenleven? Ons ik? Want daar gaat het hier toch om. Probeert het ik niet te vaak alles wat het presteert vlak te praten onder de noemer 'God'. Er kan tegenwoordig heel wat op door. En wat kun je het lang volhouden. Abram hield het 13 jaar vol. De man die nota bene wist wat het was om het contact met God te moeten missen, want het was hem al een keer eerder overkomen dat er een storing in de communicatie met God was

ontstaan. Toen hij, omdat er hongersnood was in het land, zijn toevlucht niet bij God, maar in Egypte had gezocht. Ook toen was het stil geworden. Dat heeft hij pijnlijk ervaren en erkent door terug te gaan naar de enig juiste plaats in zo'n situatie: het altaar tussen Bethel en Ai. Daar ontmoette God hem weer!

Maar nu?

Ja, je kunt er omheen proberen te leven. Je werkelijke geestelijke situatie van dit moment verdoezelen, zonder het verdoezelen te willen

noemen. Natuurlijk, dat doe ik niet...

Ismaël - God hoort! Maar het is vlees. Je wandelt je eigen weg - en vlees kan God niet behagen. Dan wordt het van Gods kant naar ons toe stil, ook al leef ik nog zo vroom en devoot mijn leven. Hoe is het met ons? U, jou en mij? Wat is - geestelijk gezien - mijn leven waard? Probeer ik de stilte te overstemmen? Ja, dat kan zelfs biddend, en hoe bestaat het, prekend.

Dertien jaar lang liet God Abram en Sarai geworden, terwijl ze heel

nadrukkelijk in Hagar en Ismaël met de feitelijkheid van het vlees werden geconfronteerd. De roofvogel, zoals ik het vlees eerder genoemd heb, maakte het voor hen donker tussen hemel en aarde. Al zullen ze dat in het leven van alledag hebben geprobeerd te ontkennen, net als wij. God laat het voelen, het gemis aan contact met Hem. Het knaagt, totdat Hij op Zijn tijd de stilte doorbreekt.

Voor Abram toen hij negenennegentig jaar was. Voor u, voor jou misschien nu!

"Toen Abram negenennegentig jaar oud was, verscheen de Here aan

Abram en zeide tot hem...". En wat God dan zegt, geldt voor ons allemaal, kinderen van Abraham! Hij raakt de zenuw van het geestelijk leven aan. Precies het probleem. "Ik ben God de Almachtige, wandel voor mijn aangezicht en wees onberispelijk!" Daar faalde Abram. Hij geloofde in God en erkende dat God Almachtig was, maar er is een verschil tussen theorie en praktijk. Dat is de wandel. Daarin moet het beleden worden: onberispelijk! Je houden aan Gods Woord in de praktijk van het leven.

Verstaan we dat? Dat zul je alleen

verstaan als je aan het eind van je menselijke mogelijkheden bent gekomen. Je jezelf hebt ontdekt. Eerlijk wordt. Ik ellendig mens! Geloof maar dat dat snijdt op het moment dat je God als de Almachtige tegenover je ziet.

"Toen wierp Abram zich op zijn aangezicht".

Dat had hij nog nooit gedaan. Leest u de geschiedenis van Abram maar eens vanaf het begin.

Hoe lang moet het bij mij nog stil zijn voor ik zover ben!

In het zich op zijn aangezicht voor

God neerwerpen, drukte Abram uit dat hij het gemis in zijn leven beseftte. Hij miste wat! Precies datgene, dat de christen nodig heeft om voor Gods aangezicht in zuiverheid te kunnen wandelen. En het is deze houding - en deze houding alleen - die God de mogelijkheid geeft daaraan het nodige te doen.

Hoewel God geen boetepreek houdt aan het adres van Abram, laat Hij wel in Zijn woorden voelen dat er een verschil is tussen God en de mens: "Wat Mij aangaat, zie, Mijn verbond is met u....".

Hoe pijnlijk voor Abram daar voor God liggend; Abram jij bent dan van jouw kant je eigen weg gegaan - het verbond feitelijk ontrouw geworden - maar weet, Ik blijf getrouw.... "[w]at Mij aangaat"! God wil over 13 jaar heen zien, ja er wat aan doen. Want dan klinkt er in het opnieuw herhalen van de verbondsbelofte iets geweldigs door: "en gij zult niet meer Abram genoemd worden maar uw naam zal zijn Abra- h - am"! En alsof dat niet voldoende is, spreekt God hetzelfde uit naar Abram's vrouw Sarai. "Wat uw vrouw Sarai betreft, gij zult haar niet Sarai noemen, maar Sara- h zal haar naam zijn"!

Waarom?

Zat zij niet met hetzelfde probleem als Abram, haar man? Juist daarom moest God bij haar op dezelfde wijze als bij Abram ingrijpen. Een ingreep die ieder christen in zijn leven nodig heeft, wil hij het vlees kunnen overwinnen.

Gebeurde er in die woorden dan zoiets bijzonders?

God veranderde toch alleen maar hun naam: Abram - Abraham, Sarai - Sarah! Maar de naam is bij God meer dan een toevallig etiket. Beide naamsveranderingen zijn exact gelijk. Aan beide namen voegt God één

letter toe. En die ene letter staat voor een geweldige verdieping van hun persoonlijk geloof. Er wordt een dimensie aan toegevoegd. God spreekt de letter H uit in hun leven, de vijfde letter van het Hebreeuwse alfabet.

De letter die in de Bijbel staat voor Ruach - Geest! Het is de letter die dan ook de getalswaarde heeft met de symbolische betekenis: God grijpt in. Alleen zó zouden Abram en Sarai, als Abraham en Sarah in staat zijn voor Gods aangezicht te wandelen. Wandelen in de Geest. En alleen zó zou God de ruimte krijgen Zijn belofte te vervullen! God

verzegelt met de Heilige Geest! Hier wordt geblazen op twee mensen door God, zoals Jezus later blies op de discipelen en dan over hen uitspreekt: "ontvang de Heilige Geest".

God deelt dan mee dat, als bevestiging van Zijn verbond, er als teken besneden diende te worden. Hoe opmerkelijk is in dit verband naar ons toe - kinderen van Abraham - het woord van Paulus in Filippenzen 3:3 dat zegt: "Wij zijn de besnijdenis die door de Geest Gods Hem dienen, die in Christus Jezus roemen en niet op het vlees

vertrouwen".

Hoe is het bij ons? Roept God de Almachtige ons, kinderen van Abraham, ook niet op - zeker nu - om voor Zijn aangezicht te wandelen en onberispelijk te zijn? Is dat niet de voorwaarde binnen Zijn Woord om mede-erfgenaam van Jezus Christus te kunnen zijn? Wordt dat wandelen niet, zoals we al zagen, voorgesteld als alleen mogelijk 'in de Geest'? De Heilige Geest, die genoemd wordt 'onderpand van de erfenis'? Zegt het Nieuwe Testament niet, dat het nieuwe verbond in het bloed van Jezus Christus met de Heilige Geest

bezegeld wordt? "Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal". De belofte van de Geest als onderpand van de erfenis!

Met de H in hun leven werd het levensprogramma van Abraham en Sarah totaal gewijzigd. Zó werd Abraham inderdaad vader van alle gelovigen. Met zijn gaan uit Ur der Chaldeëen - dat staat voor bekering, en met zijn zich geven op het altaar - dat uitdrukking vindt in de doop, ontving Abraham Leven. Maar het Woord zegt dat God ons Leven en

Overvloed wil geven. En dat ontving hij met de toevoeging van die ene letter - die staat voor de Heilige Geest.

"Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in de Geest, althans..."

Alleen de duif kan de roofvogel écht verjagen! God geeft de duif als belofte: "want voor u is de belofte..." (Hand 2 : 39), maar tegelijk geeft Paulus ons namens God in dezen een bevel: "wordt vervuld met de Heilige Geest..." - in de gebiedende wijs (Ef 5:18).

Bent u uit Ur der Chaldeëen getrokken? "Zie Ik sta aan de deur en Ik klop..." (Openb. 3:20).

Hebt u zich op het altaar gegeven? "Wat moeten wij doen mannen broeders? Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus" (Hand. 2:37).

Dan mag u vol worden van de Heilige Geest. "En gij zult de gave van de Heilige Geest ontvangen" (Hand. 2:38).

Dat laatste mag in ons leven net zo'n zekerheid zijn als bekering en doop. Het gebeuren in het leven van

Abraham en Sarah getuigt dat.

Het is in Handelingen 8 dat Filippus het evangelie verkondigt in Samaria; vers 12 vertelt dat ze aan het evangelie van het Koninkrijk geloof schonken - uit Ur trokken en zich lieten dopen - zich gaven op het altaar! De apostelen in Jeruzalem hoorden dit geweldige nieuws en stuurden Petrus en Johannes naar Samaria. En dan lezen we in vers 15 en 16 "die daar aangekomen, voor hen baden, dat zij de Heilige Geest mochten ontvangen, want deze was nog over niemand van hen gekomen".

Is het stil in ons leven? Hoe lang houden we dat nog vol? Hoe lang laten we de roofvogel toe - ons vlees, waarin geen goed woont en dat alleen overwonnen kan worden in de volheid van de Geest. De gezindheid van het vlees is vijandschap ten opzichte van de Geest, ja, tegen God. Abram kon God niet behagen! Abraham wel! Die kon en mocht en zou gaan erven, want niet alleen zijn lamp was nu vol, maar ook de kruik.

Wat is (geestelijk gezien) mijn leven waard? Hou op met te proberen de stilte te overstemmen. Bid om de

vervulling van de Heilige Geest. Ontvang ook die zekerheid van Gods liefde! Jezus zegt: "Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de Heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?" (Luc. 11 : 13.)

"Toen wierp Abram zich op zijn aangezicht en God sprak tot hem: wat Mij aangaat, zie, mijn verbond is met u, en gij zult de vader van een menigte volken worden; en gij zult niet meer Abram genoemd worden, maar uw naam zal Abra-h-am....",

"wat uw vrouw Sarai betreft, gij zult haar niet Sarai noemen, maar Sarah zal haar naam zijn...". De duif in hun leven.

En wij? "Voor u is de belofte"! Hij is Dezelfde nu.

Overdenking 7

Lezen en tekst:

Lezen: Genesis 18:1-6 en 16:33 en
Johannes 3:14-21

Tekst: Ezechiël 22:30a

Genesis 18:1-6

En de Here verscheen aan hem bij de terebinten van Mamre, terwijl hij op het heetst van de dag in de ingang der tent zat. En hij sloeg zijn ogen op en zag, en zie, drie mannen

stonden bij hem; toen hij hen zag, liep hij hun uit de ingang van zijn tent tegemoet, en boog zich ter aarde; en hij zeide: Mijn heer, indien ik uw genegenheid gewonnen heb, ga dan niet aan uw knecht voorbij. Laat toch een weinig water gehaald worden, en wast uw voeten en vlijt u neder onder de boom; dan wil ik een bete broods gaan halen, opdat gij uw hart versterkt; daarna kunt gij verder trekken; daartoe zijt gij immers langs uw knecht getrokken? En zij zeiden: Doe zoals gij gesproken hebt. Toen

spoedde Abraham zich naar de tent tot Sara, en zeide: Haast u! Drie maten fijn meel! Kneed het en bereid koeken!

Genesis 18:16-33

Toen vertrokken die mannen vandaar en zagen in de richting van Sodom; en Abraham ging met hen mede om hen uitgeleide te doen. En de Here dacht: Zou Ik voor Abraham verbergen wat Ik ga doen? Abraham immers zal voorzeker tot een groot en machtig volk worden en met hem zullen alle

volken der aarde gezegend worden; want Ik heb hem gekend, opdat hij gebieden zou, dat zijn zonen en zijn huis na hem de weg des Heren zouden bewaren door gerechtigheid en recht te doen, opdat de Here aan Abraham vervulle wat Hij over hem gesproken heeft. Daarop zeide de Here: Het geroep over Sodom en Gomorra is voorwaar groot, en haar zonde is voorwaar zeer zwaar. Ik wil nederdalen om te zien, of zij inderdaad gedaan hebben naar het geroep, dat tot Mij

gekomen is, of niet; Ik wil het weten. Toen wendden die mannen zich vandaar en gingen naar Sodom, maar Abraham bleef nog staan voor de Here. En Abraham trad nader en zeide: Zult Gij dan de rechtvaardige met de goddeloze verdelgen? Misschien zullen er vijftig rechtvaardigen in de stad zijn; zult Gij haar dan verdelgen, en aan de plaats geen vergiffenis schenken ter wille van de vijftig rechtvaardigen, die in haar zijn? Het zij verre van U, aldus te handelen, de rechtvaardige

te doden met de goddeloze, zodat de rechtvaardige zou zijn gelijk de goddeloze; verre zij het van U; zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen? En de Here zeide: Indien Ik te Sodom vijftig rechtvaardigen in de stad vind, zal Ik de gehele plaats vergiffenis schenken om hunnentwil. En Abraham antwoordde: Zie toch, ik heb mij verstout tot de Here te spreken, hoewel ik stof en as ben. Misschien ontbreken er aan de vijftig rechtvaardigen vijf; zult Gij dan om die vijf de gehele stad verwoesten? En

Hij zeide: Ik zal haar niet verwoesten, indien Ik er vijfenveertig vind. En hij sprak verder tot Hem en zeide: Misschien worden er daar veertig gevonden. En Hij zeide: Ik zal het niet doen ter wille van de veertig. En hij zeide: De Here worde toch niet toornig, als ik nog eens spreek; misschien worden er daar dertig gevonden. En Hij zeide: Ik zal het niet doen, indien Ik er daar dertig vind. En hij zeide: Zie toch, ik heb mij verstout tot de Here te spreken; misschien worden er daar twintig

gevonden. En Hij zeide: Ik zal haar niet verwoesten ter wille van de twintig. En hij zeide: De Here worde toch niet toornig, als ik nog eenmaal spreek; misschien worden er daar tien gevonden. En Hij zeide: Ik zal haar niet verwoesten ter wille van de tien. Toen ging de Here weg, nadat Hij geëindigd had tot Abraham te spreken, en Abraham keerde naar zijn woonplaats terug.

Johannes 3:14-21

En gelijk Mozes de slang in de

woestijn verhoogd heeft, zó moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een ieder, die gelooft, in Hem eeuwig leven hebbe. Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde. Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld; wie

niet gelooft, is reeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God. Dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is en de mensen de duisternis liever gehad hebben dan het licht, want hun werken waren boos. Want een ieder, die kwaad bedrijft, haat het licht, en gaat niet tot het licht, opdat zijn werken niet aan de dag komen; maar wie de waarheid doet, gaat tot het licht, opdat van zijn werken blijke, dat zij in God verricht zijn.

Ezechiël 22:30a

Ik heb onder hen gezocht naar iemand, die een muur zou kunnen optrekken en voor mijn aangezicht op de bres zou kunnen staan ten behoeve van het land...

Gods volheid voor... de mens

"En de Here verscheen aan hem - Abraham - bij de terebinten van Mamre...". Het is middenin de werkelijkheid van het leven dat God

hier bij Abraham binnenstapte: op het heetst van de dag!

Dat kon schijnbaar.

Toen Abraham de drie mannen, waaronder God zelf ontwaarde, liep hij niet op ze af, maar eigenlijk staat er: *"...toen hij hen zag, rende hij hun uit de ingang van zijn tent tegemoet en boog zich ter aarde"*.

Ik weet niet hoe het bij u is, maar ik ga maar uit van het doorsnee moment met die titel 'op het heetst van de dag': als jij als Abraham op zo'n moment de Here zou ontwaren, er in negen van de tien gevallen eerst een andere kant wordt uitgerend! De tent in! 'Sarah is de

rommel opgeruimd? Is er orde op zaken gesteld? Is alles goed aan kant? Ruzies bijgelegd. Geestelijk de netste kleren aan getrokken'. Hoeveel wordt er niet weggestopt onder de zondagse kleren?

Zo niet bij Abraham. Weet u het nog. Er was in het leven van Abram en Sarai wat gebeurd. Naast dat ze tot God waren gekomen en zich totaal tot op het altaar aan God hadden gegeven, hadden ze Gods volheid ontvangen doordat God op hen had geblazen - hun naam was veranderd. De H was in hun leven gekomen: Gods Geest! En zo was Abram - Abraham en Sarai - Sarah

geworden. En wie dat in zijn leven heeft mogen ervaren - "*en voor u is de belofte*" - die mag gaan leven in de Geest, wandelen in de Geest! Maar dat betekent wel dat je voortdurend het altaar centraal moet houden in je leven. Blijf in Mij! Zeker op het heetst van de dag. Leven op God gericht. En heeft God in de Here Jezus Christus niet gezegd dat Hij, met wie ruimte geeft aan Hem, maaltijd wil houden?

Dat kenmerkt nú Abraham's leven en mag ook ons leven kenmerken. Gods volheid voor de mens! Wat een uiting van zijn liefde. Dan zingt het: 'Welk een vriend is onze Jezus';

dan buig je: "*en hij boog zich ter aarde*". Het is die geweldige verandering in het leven van Abram tot Abra-h-am, die hem niet alleen in dat buigen voor God doet uitdrukken wat wij zingen: 'Welk een vriend is onze Jezus', maar die nota bene God naar Abraham toe doet zeggen: Mijn Vriend! (vgl. 2 Kron. 20:7.)

Watchman Nee noemt daarom dit hoofdstuk 18 van Genesis in zijn boek '*Aan Hem gelijk*' het merkwaardigste hoofdstuk! Het is een onbegrijpelijke maar geweldige zaak dat God degene die zich aan Hem heeft gegeven tot op het altaar en die van Hem vervuld is geworden

'Zijn Vriend' noemt! Ben ik me hiervan bewust? Ik, Gods Vriend? Vriendin? Kan God dat van ons zeggen?

"Mijn Heer, indien ik uw genegenheid gewonnen heb...". Dat heeft hij, omdat zijn hart vol van Hem is. Ja, aan zo'n hart ontsluit God zijn hart! Want als God na de maaltijd en een opnieuw herhalen van Zijn belofte, als uiting van Zijn liefde, verder wil trekken - *"daartoe zijt Gij immers langs uw knecht getrokken"* - denkt de Here: *"Zou ik voor Abraham verbergen wat ik ga doen?"* Een vriendschap op dit niveau heeft geen geheimen. *"Ik*

noem u niet meer slaven, want de slaaf weet niet, wat zijn heer doet; maar u heb ik vrienden genoemd, omdat ik alles, wat ik van mijn Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt" (Joh. 15:15).

"Daarop zeide de Here: Het geroep over Sodom en Gomorra is voorwaar groot en haar zonde is voorwaar zeer zwaar. Ik wil neerdalen om te zien of zij inderdaad gedaan hebben naar het geroep dat tot Mij gekomen is, of niet, Ik wil het weten". Met deze woorden betreft God Abraham in Zijn reisdoel.

Sodom en Gomorra.

Manifestaties van verdorvenheid.

Wie Jezus' woorden kent in Lucas 17:28v weet: beeld van de eindtijd - onze tijd! Rijp voor het oordeel. De negatieve volheid van God voor de godloze mens!

Sodom en Gomorra - daar is ook Lot! De aanvankelijke meeloper, degene met de meeste liefde niet voor God, maar voor de wereld. Wat een contrast: Abraham en Lot. Een verschil van licht en donker. Eerst had Lot zich gelegerd voor Sodom, maar ja hoe gaat dat - zijn dochters kregen vrienden. Zijn vrouw wilde ook wel eens wat, en Sodom bood het. Zo kwam hij in de stad. Zijn

dochters verloofden zich, zijn vrouw aarde er goed en Lot kwam in de poort. "... *het geroep over Sodom en Gomorra is voorwaar groot en haar zonde is voorwaar zeer zwaar...*".

Ach, je moet er niet te zwaar aan tillen. Je kunt je toch niet van alles terugtrekken? En je kunt je kinderen toch niet te strak houden? Je kunt wel alles zonde noemen.... 'Moet je dan wereldvreemd worden, zoals oom Abraham en tante Sarah'.

Vorm geen ongelijk span. Nee, stuur je knecht uit voor een huwbare partner zeker!, zoals oom Abraham en tante Sarah straks voor Izaäk.

God is toch niet intolerant, als je nu zo geboren wordt? En waarom zou je elkaar niet beter mogen leren kennen voor het huwelijk? Waarom trouwens een huwelijk? Of moet je overal soms het altaar bij slepen zoals oom Abraham en tante Sarah.

"Ik wil nederdalen om te zien of zij inderdaad gedaan hebben naar het geroep dat tot Mij gekomen is, of niet. Ik wil het weten".

Nou, ik geloof vast dat Abraham bij God een boekje over de situatie had kunnen opendoen. Dat kunnen wij toch ook zo goed over de situatie van vandaag?

'O, hou maar op Here, ik weet er

alles van - ja, ik heb er alles van
gehoord - meer nog: gezien! De
dochters van Lot zijn bij Sarah en mij
geweest - hoe die er bij liepen,
opgetuigde kerstbomen! En
verhalen.... Bar! 't Is goed dat u
daar heen gaat. Ik heb er niet over
willen praten, want U zegt zelf dat
zulke dingen onder ons niet eens
genoemd mogen worden, maar nou
U er zelf over begint...'.
*"Toen wendden die mannen zich
vandaar en gingen naar Sodom..."*

Dat ligt dichterbij huis dan wij
denken - Sodom!

Kijk eens om je heen, de wereld:
wat een rotzooi. Je naaste: je moest

eens weten die man bij mij op het werk, die buurvrouw van me, die jongen, dat meisje bij mij op school; je eigen leven. Ik ga nog naar de kerk, maar als je eens wist, mijn leven. 't Is geen cent waard.

Ik denk dat God van de situatie in Sodom toen (en nu!) beter op de hoogte is dan Abraham was en u en ik zijn. Als Abraham op Gods woorden met betrekking tot Sodom en Gomorra zo gereageerd zou hebben, zoals ik hiervoor beschreef en zoals wij zo vaak doen, dan zou hij nog Abram zijn geweest! Maar had hij niet Gods eindeloze liefde en geduld - Gods rechtvaardigheid - in

zijn eigen leven mogen ervaren? Hij had ontdekt dat God geen behagen heeft in de dood van een zondaar, maar, zoals de Bijbel zelf zegt: veeleer daarin dat hij leeft. Ja, Abraham besepte, dat de volheid van God, die hij in zijn leven ontvangen had Gods volheid was voor de mens. *"Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren ga, maar eeuwig leven heeft"* (Joh. 3:16).

Is dat ook wat u en jij in het leven ervaren hebt?

Wie dat wezenlijk ervaren heeft,

begrijpt niet alleen Abraham's reactie op Gods met oordeel geladen woorden, maar zal net als Abraham zijn plaats weten: voor God!

"Toen wendden die mannen zich vandaar en gingen naar Sodom, maar Abraham bleef nog staan voor de Here. En Abraham trad nader en zeide": Red zoals U mij hebt gered!

Wat was de wereld waarin hij had geleefd zonder God waard geweest?

Wat was zijn leven en dat van de zijnen zonder God waard geweest?

Geen cent!

En toch had God het wel de moeite

waard gevonden in te grijpen. Waarom komt God nu anders bij Abraham langs en spreekt Hij met hem over Sodom en Gomorra dan om aangesproken te worden door de geredde op redding! Hij wil niet dat de mens de volheid van Zijn toorn ontvangt, maar de volheid van genade!

En zo wordt Abraham hier een type van Jezus, die voorspraak doet bij God. Hij springt in de bres.

"Ik heb onder u gezocht naar iemand, die een muur zou kunnen optrekken en voor mijn aangezicht op de bres zou kunnen staan ten behoeve van het land..." (Ezech.

22:30).

"En Abraham trad nader en zeide: Zult Gij dan de rechtvaardige met de goddeloze verdelgen?"

"Als er nou eens vijftig mensen zijn die rechtvaardig zijn?" Spaar Here!

Abraham tast Gods genade af, bewogen om de mens: *"Misschien ontbreken er vijf. Als er nou eens vijfenveertig zijn". "En Hij zeide: Ik zal haar niet verwoesten".*

"Misschien worden er daar veertig gevonden". "En Hij zeide: Ik zal het niet doen". "Misschien worden er dertig gevonden". "En Hij zeide: Ik zal het niet doen". "Misschien worden er daar maar twintig

gevonden". "En Hij zeide, Ik zal haar niet verwoesten". "Misschien worden er daar tien gevonden".

Tien, het getal in het Oude Testament voor het uiterste minimum.

"En Hij zeide: Ik zal haar niet verwoesten terwille van de tien".

"Toen ging de Here weg, nadat hij geëindigd had met Abraham te spreken". Met andere woorden, alle mogelijkheden zijn afgetast. Abraham heeft aangevoerd wat aangevoerd zou kunnen worden. En wij?

Waarvoor kwam de Heilige Geest op de Pinksterdag anders, dan om op

de bres te kunnen gaan staan. Is het niet het feest dat getuigt van Gods volheid voor de mens dankzij Pasen? Dankzij Pasen mag de vervulde, wedergeboren christen nota bene verder gaan voor Gods aangezicht dan Abraham kon gaan. Want God heeft zelf het allerhoogste bedrag ingezet: het leven van Zijn Zoon. En in Jesaja 53 getuigt Hij dat Hij zal redden dankzij één rechtvaardige en dat was Zijn Zoon! Maar God wil ons gebruiken om, vervuld zijnde, Zijn volheid uit te dragen: *"stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zeide Hij van de Geest welke zij die tot geloof*

kwamen - kinderen van Abraham werden - ontvangen zouden" (Joh. 7:38).

Gods volheid voor de mens.

Abraham, de vader van alle gelovigen, is hier het voorbeeld voor ons.

Hoe is het dan met mij ten opzichte van God? Is Hij mijn Vriend? Ben ik de Zijne? *"Niemand heeft grotere liefde dan deze, dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden"* (Joh. 7:13).

Hij deed het voor mij.

De wereld zucht in al haar delen... wacht op het openbaar worden van de zonen Gods. Daartoe geeft Hij Zijn volheid! Daartoe zijn wij

geroepen!